

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

octombrie 2015

*Prelegeri pentru
Săptămâna de Rugăciune
27 noiembrie–5 decembrie*

Curierul Adventist

Trăind în așteptare

Redeșteptarea și a doua venire

Introducere

Mesaj din partea președintelui

Trâmbiți, sunați peste cer și pământ: Vine Isus în curând!” Cuvintele acestui imn atât de iubit își găsesc ecou în inimile adventiștilor de ziua a șaptea, în timp ce așteptăm cu nerăbdare acea mare zi!

„Redeșteptarea și a doua venire a lui Isus” constituie tema foarte actuală a Săptămânii de Rugăciune din acest an. Această temă este plină de semnificație, dacă avem în vedere fericita noastră nădejde, urgența proclamării soliilor celor trei îngeri, asigurarea profetică și realitatea celor două învieri.

Ce rol au soliile celor trei îngeri în redeșteptarea bisericii și a fiecăruia dintre noi? Ce legătură există între sanctuar și aceste trei solii? Care este legătura dintre semnele revenirii lui Hristos, redeșteptare și implicarea în misiune? Care este rolul mileniului și al celei de-a doua învieri în contextul marii lupte? Acestor întrebări și altora le vom căuta răspuns în lecturile pline de putere și de Duhul Sfânt ale acestei Săptămâni de Rugăciune.

Vă invit să parcurgem împreună, cu rugăciune și cu preocupare, aceste subiecte importante, anticipând împreună, cu nerăbdare, obiectivul suprem al redeșteptării și al reformei: o veșnicie cu Dumnezeu.

Domnul să ne binecuvânteze în timp ce ne strângem laolaltă, ca familie mondială a bisericii, pentru a studia și a ne ruga în această Săptămână de Rugăciune specială.

Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Să-i cunoaștem pe autori

Gerald și Chantal Klingbeil formează împreună o echipă de dascăli și sunt pasionați de lucrarea cu tinerii din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Gerald, originar din Germania, este redactor asociat la revistele *Adventist Review* și *Adventist World* și, în același timp, profesor cercetător la Catedra de studii de Vechiul Testament și Orientul Apropiat antic, la Seminarul Teologic al Universității Andrews. El a obținut un doctorat în litere cu un studiu despre Orientul Apropiat antic la Universitatea Stellenbosch, Africa de Sud, iar în ultimele două decenii a slujit ca profesor în mai multe universități adventiste din America de Sud și din Asia. Chantal, născută și crescută în Africa de Sud, este director asociat al Ellen G. White Estate (Patrimoniul Ellen G. White), concentrându-și lucrarea asupra copiilor, tinerilor și adulților tineri. Chantal are un master în lingvistică la

Universitatea Stellenbosch, Africa de Sud. Ea a slujit ca profesor de liceu, profesor universitar, mamă care și-a învățat copiii acasă (homeschool), autor și redactor. Gerald și Chantal au trei fiice adolescente, Hannah, Sarah și Jemima, care îi țin mereu „în priză”.

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând ...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Anul XCII, octombrie 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor Teodor Huțanu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Ioșif Pașca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Traducător Gianina Floricel; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Vineri

Verbele așteptării

E MAI TÂRZIU CA NICIODATĂ

ȘTEFAN TOMOIAGĂ

Freddy era un copil foarte cuminte. Tatăl lui i-a promis că îi va îndeplini o dorință dacă va fi primul din clasă la învățătură. Băiatul a fost motivat să învețe și, în scurt timp, a ajuns premiant. Acum era rândul tatălui să-și îndeplinească promisiunea.

Freddy și-a dorit să meargă într-o călătorie la Londra, iar tatăl a spus da. Umblând pe străzile aglomerate ale metropolei, copilul a fost atras de un obiect vechi dintr-o vitrină. Ceea ce l-a fascinat pe Freddy a fost un ceas cu cuc. Și l-a dorit mult, iar tatăl i l-a cumpărat.

Acum era mai ușor pentru el să știe cât e ceasul, deoarece cucul cânta la oră fixă, indicând ora prin numărul sunetelor scoase. În fiecare dimineață, Freddy știa când să se ridice din pat, după cântecul cucului. Într-o dimineață a auzit ceasul răsunând o dată, de două ori, de trei ori... de zece ori. Speriat, a alergat în camera părinților, strigând: „Mami, mami, tati, tati..., e mai târziu ca niciodată!”

Dacă privim la ceasul timpului, putem striga și noi: E mai târziu ca niciodată!

*Ziua cea mare a Domnului
este aproape, este aproape și vine
în grabă mare! Da, este aproape
ziua cea amarnică a Domnului!*

(Țefania 1:14)

Dacă audiograma personală a revenirii are un nivel scăzut sau ridicat, numai Dumnezeu știe. Însă, dacă ascuți la ceea ce se întâmplă în jur, vei auzi că ziua Domnului vine într-adevăr, iar dacă semnele revenirii nu se aud atât de puternic, repetă audiograma. Dacă vei petrece un anumit timp în liniște, vei auzi că El vine, vine repede!

„Citește vremurile! Așteaptă-L pe Cel care Se află mai presus de timp, pe Cel fără de ani, pe Cel care pentru noi a răbdat în tot chipul! Vine! El vine și nu zăbovește! Și chiar dacă ai impresia că întârzie, să nu crezi că a uitat! El vine! Vine!”

După cele 40 de dimineți petrecute cu Isus, când ai cântat, ai mărturisit păcate, ai strâns copiii în brațe, ai plâns, care ar fi plugul cu trei brazde cu care să ari pământul uscat pentru ca la anul să te poți bucura de seceriș?

Trebuie **să ne rugăm, să lucrăm și să credem**. Domnul este Cel care ne va da succesul!² Așadar, să credem, să lucrăm și să ne rugăm... până când rugăciunea „Vino, Doamne Isuse” își va căpăta răspunsul așteptat de milenii.

A ne ruga până la capăt

Biblia are 66 de cărți, 1 180 de capitole și 31 102 versete. Sunt uimit să descopăr că în multe cărți ale Scripturii rugăciunea venirii/revenirii lui Isus Hristos este atât de prezentă: Geneza – Biruitorul șarpelui; Exodul – Eliberatorul din robie; Numeri – Steaua din Iacov; Iov – „Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ” (Iov 19:25); Psalmii – „Porți, ridicați-vă capetele ca să intre Împăratul Slavei!” (Psalmii 24:7); Isaia: „Fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și-l va pune numele Emanuel (*Dumnezeu este cu noi*)” (Isaia 7:14); Daniel face trimitere la timpul venirii lui Isus: „... până la Unsul (*Mesia*), până la Cărmuitorul” (Daniel 9:25); Mica spune că El este „Cel ce va stăpâni peste Israel” (Mica 5:2).

În Noul Testament, îl găsim pe Matei, cel care începe seria evangheliștilor care au predicat revenirea Regelui: „Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său” (Matei 16:27); Petru: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț” (2 Petru 3:10); Iuda – „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi” (Iuda 1:14). Și, nu în cele din urmă,

Ioan în cartea Apocalipsa, unde *parousia* ocupă un loc central: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea” (Apoc. 1:7).

Câte rugă au fost înălțate, câte lacrimi de așteptare au curs, câte priviri ridicate către ceruri, toate cu gândul că într-o zi, la rugăciunea „vino, Doamne Isuse”, se va putea rosti nu doar un „amin” – așa să fie –, ci un „mulțumesc” că s-a împlinit. Până atunci, „rugăciunea pentru semeni ne va aduce mai aproape de Dumnezeu. Când căutăm să-i câștigăm pe alții pentru Domnul Hristos, când simțim o responsabilitate pentru mântuirea lor și ne rugăm pentru ei, inima noastră va fremăta de puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu, fețele vor radia de zel divin și întreaga

noastră viață de credință va deveni o realitate vie, mai stăruitoare și mai plină de spiritul rugăciunii”³.

A te ruga până la capăt înseamnă să bați la ușă până când ți se înroșesc degetele, să strigi până când nu mai ai voce, să cauți modalități noi de a ajunge la inimile oamenilor. Un vechi proverb persan spune: „Încrede-te în Dumnezeu, dar leagă-ți cămila!” A te ruga până la capăt înseamnă a lucra până la capăt.

A lucra până la capăt

În greaca folosită în papirusuri, *parousia* este termenul uzual pentru sosirea unui împărat, a unui rege, a unui gu-

Săptămâna de BINE

Inițiativa și apelul conducerii Uniunii Române de a face din
Săptămâna de Rugăciune o „săptămână altfel”:

- » Pe tot parcursul acestei săptămâni, să dedicăm mai mult timp decât de obicei activităților spirituale și misionare.
- » Să ne stabilim o țintă bine definită de rugăciune: personală (pentru fiecare membru) și colectivă (a familiei, a bisericii locale).
- » Să ne întocmim o listă specială de rugăciune pentru această săptămână, cu nume din biserică și din afara ei.
- » Ideea unui foc continuu al rugăciunii, acolo unde este posibil, este foarte bună.
- » Fiind anul unității, toți suntem chemați la o activitate comună:
Biserica Adventistă din România își propune să ofere în această săptămână o carte de sănătate profesorilor din România.
- » Să continuăm planul studiului Bibliei la rând și a Spiritului Profetic, iar dacă am omis acest lucru, acum este ocazia potrivită de a intra în ritmul bisericii.
- » Să încheiem această călătorie a credinței cu pocăință, recunoștință față de Dumnezeu și decizii concrete pentru viitor.

„Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine.”

Galateni 4:18

vernator sau a unei personalități importante într-un oraș sau într-o provincie.⁴ Venirea regelui impune întotdeauna ca totul să fie gata. Oare cât va mai trece până când El va veni? Nu știu. Dar întrebarea adresată de inger ucenicilor este potrivită pentru tine și pentru mine: „De ce stați și vă uitați spre cer?” (Fapte 1:11) De ce nu trăiești ca și cum Hristos ar veni astăzi? De ce nu-i dai o bucată de pâine celui care este flămând? De ce nu auzi strigătul celui bogat care, deși are bani, este tot singur? De ce ai spus „nu” când ai fost rugat să conduci un seminar de familie în acest an misionar? De ce? De ce trece pe lângă tine timpul și nu te porți ca un așteptător? De ce? Această săptămână poate fi „săptămâna altfel” pentru tine și pentru familia ta!

A lucra până la capăt înseamnă a strânge firimiturile rămase (Luca 9:17). Adună ultimele 2-3 fire de grâu, sunt la fel de prețioase ca primele. Izbăvește-ne, Doamne, de străvechiul nostru mod de lucru: de a porni peste tot și a nu ajunge nicăieri, de a încărca mai mult decât putem duce, de a le începe pe toate și a nu duce nimic până la coacere.

Rogă-te, apoi pornește. A lucra până la capăt înseamnă nu doar a sta și a te ruga pe malul Iordanului, ci a pași în apă. Mulți așteaptă ca Dumnezeu să facă o minune, în timp ce Dumnezeu îi așteaptă să pășească în apă mai întâi.

Rogă-te, dar fă-ți temele. A lucra până la capăt înseamnă a da deoparte acoperișul ca să ajungi în fața lui Isus, a merge și a arunca mrejele ziua în amiaza mare, chiar dacă ești convins că nu vei prinde nimic (Luca 5:5).

A lucra până la capăt nu înseamnă că va veni o zi când vei rosti: „Gata, am terminat, Stăpâne, acum poți să vii”, ca și cum tu stabilești data revenirii, ci, în timp ce vei asuda muncind, se va auzi strigătul: „S-a isprăvit! Cine este sfânt să se sfințească și mai departe...”

A crede până la capăt

Ne mai surprinde ceva în timpul în care trăim? Auzim la fiecare colț de stradă despre: cancer, boli de inimă, accidente, atacuri teroriste. Oare ne mai miră toate aceste evenimente? Cât ne mai surprind? Poate ne uimesc pe moment, însă după ce primul impact a trecut, ne întoarcem la ale noastre. Nu cumva, în fiecare zi, ne lovim de un iceberg, dar ne continuăm drumul? O luăm de la capăt cu problemele și îngrijorările personale, mult prea preocupați de noi înșine pentru a ne mai gândi la greutățile altora. Atât de mult ne-am obișnuit cu imagini șocante, încât nici nu ne mai afectează. Sau chiar dacă pentru câteva secunde ne trezim și suntem impresionați, ne revenim repede, pentru că viața trebuie să meargă înainte. Oare mai credem că Hristos vine?

Tychonius socotea că Domnul va veni în anul 381, Hippolyt credea că în anul 500, iar așteptările creștinilor din Evul Mediu timpuriu s-au concentrat asupra anului 1000. Privind sfârșitul lumii, Konrad Schmidt vorbea despre anul 1369, iar franciscanul Ioan Hilte, de 1651. Cardinalul Nicolae de Cusa a așezat *parousia* după 1734. Martin Luther socotea că la sfârșitul secolului al XVI-lea va fi anul sfârșitului, iar William Miller a fixat venirea Domnului la

în anul 1844. Mai aproape de noi, unii ne amintim de panica finalului de an 1999, când computerele ar fi trebuit să se oprească la noaptea dintre milenii. Și de atunci, iată a trecut încă un deceniu și jumătate.

În țările ecuatoriale trăiește o pasăre pe care naturalisții au numit-o pasărea-paradisului. Caracteristic la această pasăre este faptul că ea nu poate zbura în direcția vântului, ci numai împotriva lui, căci penele ei sunt dispuse astfel încât, atunci când zboară în direcția vântului, se zbârlesc, o dezechilibrează și o doboară la pământ; iar când zboară împotriva vântului, penele i se lipesc de trup și zboară cu mare ușurință.

În această pasăre se reflectă destinul creștinului autentic. Să crezi când alții poate se îndoiesc. Dacă dintr-o anumită parte vine „vânt de învățătură”, zboară împotriva aceluia curent.

Semnătura ta contează

Rugăciunea „vino, Doamne Isuse” are relevanță dacă tu și cu mine vom fi salvați. Bucură-te că pe lista cu numele care au rezervare pentru Cetatea sfântă este și numele tău. Dă slavă lui Dumnezeu că ți-a oferit și pașaportul de intrare. Însă în pașaport este o rubrică simplă – „valabil doar cu semnătură”. Cu alte cuvinte, ca să-l poți folosi, este nevoie de semnătura ta. Semnează că vei crede, vei lucra și te vei ruga până la capăt, pentru ca, în fața promisiunii rostite de veacuri: „Da, Eu vin curând”, să poți rosti cu bucurie: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22:20). ■

¹ Icnatie Teoforul: *Scrierile părinților apostolici*, traducere pr. D. Fecioru, Ed. IMB al BOR, București, 1979, p. 188.

² E. G. White, *Evanghelizare*, p. 438.

³ E. G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 354.

⁴ William Barclay, *Analiză semantică a unor termeni din Noul Testament*, p. 212.

ȘTEFAN TOMOIAGĂ ESTE SECRETARUL BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1. Care este pentru tine cel mai important motiv de încredere în făgăduința revenirii Sale?
2. Discutați despre faptul că prelungirea timpului de așteptare a revenirii lui Hristos ne face mai degrabă să uităm de revenirea Sa, în loc să ne facă mai conștienți că El este tot mai aproape.
3. Discutați proiectul misionar al bisericii locale pentru această săptămână.

Sabat dimineată

Putere pentru a încheia lucrarea

PROCLAMAREA SOLIILOR CELOR TREI ÎNGERI

TED N. C. WILSON

Trăim niște timpuri uimitoare. Cei care sunt la curent cu profeția biblică și cu evenimentele atât din interiorul, cât și din afara Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea își dau seama că Dumnezeu face ceva neobișnuit. Eu cred din toată inima că Isus vine curând! Deși, niciodată, nimeni nu ar trebui să prezică o dată exactă pentru aceasta, în Biblie ne-au fost date semne care arată evenimentele care vor precede revenirea Domnului și care ne arată că timpul acela este acum!

Așa cum știți, Biblia și Spiritul Profetic cheamă la redeșteptare și reformă, care înseamnă împlinirea instrucțiunilor de pregătire pe care ni le-a dat Dumnezeu pentru a putea primi ploaia târzie a Duhului Sfânt, așa cum este prezis în Ioel 2, Osea 6 și Faptele apostolilor 2. Instrucțiunile respective sunt frumos schițate în 2 Cronici 7:14. Aceste cuvinte ne sunt adresate nouă, celor de astăzi: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara.” Atunci când ne vom smeri înaintea lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt, rugându-ne stăruitor pentru călăuzirea Sa, căutând Cuvântul Său, renunțând la agenda noastră personală și lăsându-L pe Dumnezeu să ne conducă la adevăr, El ne va auzi, ne va ierta și ne va vindeca. Ne va aduce într-o relație mult mai strânsă cu El, astfel încât să putem ajuta la încheierea lucrării Sale de pe pământ.

Rugați-vă așa cum nu v-ați mai rugat niciodată până acum! Dumnezeu ne cheamă la o relație reîmpropătată și reformată, astfel încât să fim pregătiți să proclamăm mesajul profetic pe care El ni l-a încredințat, ca biserică a rămășiței. Înțelegerea profetică adventistă de ziua a șaptea a cărților Daniel și Apocalipsa ne ajută să păstrăm un cadru

teologic unitar, dându-ne un scop, o identitate și o viziune mai clară cu privire la misiunea noastră mondială.

În acest timp, Dumnezeu ne cheamă să vestim soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14. Dacă a fost vreodată un timp pentru această înțelegere unică a mesajului profetic adventist de ziua a șaptea într-o epocă seculară, acel timp este acum.

Primește. Crede. Trezește-te.

Pentru a le proclama însă, trebuie ca, mai întâi, să asimilăm noi înșine aceste mesaje, primindu-le, crezându-le și fiind treziți, redeșteptați, de ele. Cum ne pot redeștepta aceste solii speciale?

Pe măsură ce le asimilăm, ele ne schimbă. Mesajele celor trei îngeri sunt pline de lumină și, când devin parte din noi, ele strălucesc *prin* noi ca o lumină pentru ceilalți. Atunci înțelegem cât de vital de adevărate sunt aceste mesaje și, pentru că Îl iubim pe Dumnezeu, vrem să le împărtășim și altora acest adevăr care schimbă viața.

Aceasta este însărcinarea pe care ne-a dat-o Isus Însuși, așa cum este prezentată în Apocalipsa 14. Este o misiune încredințată poporului rămășiței – o lucrare care nu i-a fost dată nimănui altcuiva.

În *Mărturii*, ni se spune că „într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță – proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția”¹.

Soliile celor trei îngeri

Primii credincioși adventiști au predicat solia revenirii lui Isus în anul 1844 și au trecut prin Marea Dezamăgire, așa cum era profetizat în Apocalipsa 10. Cu toate acestea, lucrarea lor nu era completă. Mai era o solie, un mesaj pe care Dumnezeu voia ca ei să îl transmită lumii. Acest mesaj se împarte în trei părți și este prezentat în Apocalipsa 14:6-12.

Prima solie: Solia primului înger (versetele 6 și 7) proclamă Evanghelia veșnică, mântuirea prin neprihănirea și prin harul lui Hristos – puterea Sa de îndreptățire și de sfințire. Îngerul anunță că a venit timpul judecății și îi cheamă pe oameni înapoi la adevărata închinare față de Dumnezeu și la a-L recunoaște pe El ca fiind Creatorul.

Chemarea de a ne închina lui Dumnezeu și de a-L recunoaște ca fiind Creatorul așază, în mod automat, asupra oamenilor responsabilitatea de a respecta sfințenia Sabatului – a șaptea zi a săptămânii –, pe care Dumnezeu Însuși l-a pus deoparte ca memorial al creației Sale.

În timpul de strâmtorare care va precede imediat revenirea lui Isus, Sabatul zilei a șaptea va fi principalul motiv de conflict. Ellen White scria: „Sabatul va constitui proba cea mare a credincioșiei, căci el este adevărul pus în discuție în mod deosebit. Când va fi adusă încercarea finală asupra oamenilor, se va trage linia de demarcație dintre cei care Îl slujesc pe Dumnezeu și cei care nu-L slujesc.”²

Să te închini Dumnezeului-Creator înseamnă că trebuie să ai dispoziția de a respinge teoriile false cu privire la originea vieții, inclusiv evoluția. Este imposibil să crezi în evoluția teistă sau generală în timp ce spui că Dumnezeu este Creatorul cerului și al pământului și a tot ce are viață. Luați poziție cu fermitate pentru adevărul conform căruia Dumnezeu a creat această lume prin Cuvântul Său, în șase zile literale, consecutive, de origine recentă, încheind săptămâna cu același Sabat minunat de care ne bucurăm și noi la fiecare șapte zile.

A doua solie: Solia celui de-al doilea înger, care se găsește în versetul 8 și anunță căderea Babilonului, a fost prezentată pentru prima dată în vara anului 1844. Pentru că acest anunț urmează cronologic, în profeție, după proclamarea judecății și pentru că bisericile cărora li se aplică acest mesaj erau cândva curate, aici Babilonul se referă la bisericile care au respins avertizarea cu privire la judecată.

Această a doua solie: „A căzut Babilonul” este repetată în Apocalipsa 18:1-4. Poporul lui Dumnezeu care se află încă în Babilon este chemat să iasă de acolo, astfel încât să nu se facă vinovat de a fi participat la păcatele lui și să nu aibă parte de plăgile care urmează să cadă asupra lui. Așadar, Babilonul este constituit din bisericile care învață multe dintre rătăcirile teologice care s-au transmis prin biserica Evului Mediu.

A treia solie: Mesajul celui de-al treilea înger, prezentat în versetele 9-11, conține o avertizare clară: nu vă închinați fiarei și icoanei ei și nu primiți semnul ei. A face acest lucru va conduce la distrugere. Conținutul celei de-a treia solii se bazează pe profeția din capitolul precedent, Apocalipsa 13. Fiara reprezintă biserica apostată. Al doilea animal din acest capitol, care reprezintă Statele Unite, este cel care face icoana fiarei. O definiție a icoanei este dată la pagina 443 din *Tragedia veacurilor*.

Suntem atât de recunoscători pentru libertatea religioasă garantată de atât de multe țări, inclusiv Statele Unite. Însă, conform profeției biblice, vine timpul când libertatea noastră religioasă va fi restrânsă, iar bisericile vor controla guvernul într-o asemenea măsură, încât acesta va da legi care vor împlini dorințele bisericilor apostate.³

Semnul fiarei – păzirea unei alte zile decât Sabatul zilei a șaptea – este o instituție care impune clar autoritatea fiarei. O biserică mondială se laudă cu îndrăzneală că a schimbat Sabatul zilei a șaptea, instituit la creație, din sâmbătă în duminică. Alte biserici susțin că se închină duminică în amintirea învierii

*Mesajele sunt
pline de lumină și,
când devin parte
din noi, ele luminează
prin noi ca o lumină
pentru ceilalți.*

lui Hristos. Niciuna dintre pozițiile acestea nu se întemeiază pe Scriptură. Prin urmare, este îndepărtată recunoașterea datorată Creatorului.

Un efect puternic

Liderii religioși apostatați nu vor fi în stare să infirme dovezile biblice cu privire la sfințenia sâmbetei ca Sabat, iar lucrul acesta îi va umple de furie. Ca urmare, păzitorii Sabatului vor fi persecutați și întemnițați. În mijlocul tuturor acestor evenimente, proclamarea celei de-a treia solii va avea un efect nemaiîntâlnit până atunci. Oamenii vor vedea că profețiile din Daniel, Matei, Marcu, Luca, Apocalipsa și din alte cărți ale Scripturii se împlinesc exact așa cum au spus păzitorii poruncii că se va întâmpla. Realizarea chipului fiarei și aplicarea legii duminicale vor conduce la ruina națională și internațională.

Cei care se țin strâns de Mântuitorul lor și care refuză să abandoneze adevărurile conținute în soliiile celor trei îngeri își dau seama că trebuie să-și facă datoria de a prezenta aceste solii, lăsând rezultatele în seama lui Dumnezeu. Citim că ei vor avea „fețele luminate” și „se vor grăbi, din loc în loc, pentru a vesti solia din cer. [...] Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. [...] În felul acesta, locuitorii pământului vor fi puși în fața unei hotărâri.”⁴

Un viitor extraordinar

Cei care studiază Daniel și Apocalipsa, acesta este viitorul extraordinar în care eu și voi am fost chemați să ajutăm la încheierea măreței lucrări a lui Dumnezeu, proclamând aceste solii pline de putere! Doar bizuindu-ne cu totul pe Isus și pe neprihănirea Sa, precum și pe puterea Duhului Sfânt, vom fi în stare să realizăm ceva. Dumnezeu ne pregătește pentru ceva neobișnuit care va avea loc în curând – revărsarea ploii târzii a Duhului Sfânt –, astfel încât să fim redeșteptați și pregătiți să proclamăm plini de curaj aceste mesaje uimitoare.

Dumnezeu schimbă inimile celor care aud acest minunat mesaj profetic, ale celor care trebuie să ia o decizie pentru Hristos. Ce privilegiu avem să împărtășim acest mesaj profetic și să Îl rugăm cu umilință pe Dumnezeu pentru redeșteptare și reformă, prin puterea Duhului Sfânt!

Suntem noi dispuși la aceasta?

Ca unii care suntem credincioși în ce privește profețiile, neprihănirea lui Hristos și revenirea Sa în curând, suntem noi dispuși să ne reinnoim angajamentul față de Hristos, urmând exemplul Său – avertizând lumea și împărtășind dragostea Sa? Suntem noi dispuși să proclamăm mesajele profetice clare ale celor trei îngeri? Suntem noi dispuși să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu în aceste zile din urmă ale istoriei pământului, pentru a transmite cu bunătate și cu putere ultimul Său mesaj de mântuire, de dragoste și de judecată?

Atunci haideți ca, mai întâi, să primim și să credem noi înșine aceste solii, dându-le voie să ne trezească, să

producă o reformă în noi și să ne transforme, astfel încât lumina adevărului să lumineze, prin noi, într-o lume aflată în întuneric.

Într-o zi, foarte curând, vom privi în sus și vom vedea un nor mic, întunecat, de aproape o jumătate de palmă. Acesta va deveni din ce în ce mai mare și mai strălucitor. Milioane de îngeri vor alcătui acel nor minunat, care va avea deasupra un curcubeu strălucitor și, dedesubt, fulgere. Chiar în mijlocul acestui nor incredibil va fi Acela pe care Îl așteptăm: Mântuitorul și Domnul nostru, Isus Hristos, venind ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Ce zi va fi aceea!

Vă invit să vă supuneți în umilință Domnului, Celui care a inspirat scrierea cărților Daniel și Apocalipsa, Celui care ne-a încredințat întreita solie și care ne cheamă la redeșteptare și misiune, Celui care ne poate mântui prin haina neprihănirii Sale și prin puterea Sa sfințitoare, ca să devenim tot mai mult asemenea Lui. Dacă vreți să Îi cereți să vă folosească în vestirea mesajelor Sale profetice în ceasul crucial al istoriei acestui pământ, vă invit chiar acum, în timp ce citiți aceste rânduri, oriunde v-ați afla, să vă plecați capul și să vă luați un angajament față de Hristos, rugându-L să vă reînsoțiească prin înțelegerea și prin acceptarea celor trei solii îngerești. Atunci, El va putea să vă dea curajul și tăria pentru a transmite lumii aceste uimitoare mesaje.

Isus vine curând! ■

¹ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 9, p. 19.

² Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 105.

³ *Idem*, p. 445.

⁴ *Idem*, p. 612.

TED N. C. WILSON ESTE PREȘEDINTELE
BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA
LA NIVEL MONDIAL.

ÎN TREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1. Ce înseamnă să trăim cu răbdare în așteptarea venirii lui Isus?
2. De ce Sabatul va fi „proba cea mare a credincioșiei” în timpul sfârșitului? Este porunca a patra cea mai importantă poruncă?
3. Care ar trebui să fie principala noastră preocupare, în așteptarea revenirii în curând a lui Isus? Să dezvoltăm o relație personală cu El? Să-i ajutăm pe alții? Să studiem doctrina Bibliei? Explicați.

Sabat după-amiază

Pașaport pentru cer

IMIGRANT ADAPTAT PERFECT ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

EMILIAN NICULESCU

Tematica acestei Săptămâni de Rugăciune ne confruntă cu cel mai de seamă eveniment al viitorului, al finalului istoriei planetei noastre: revenirea în slavă a Domnului Isus Hristos. Ca biserică, am arborat acest steag al speranței pe catargul credinței și îl fluturăm mai presus de orice dezamăgire, de orice durere, de orice bucurie pământească. Ca „advenștiți”, purtăm acest eveniment înscris în numele bisericii. Iar prin specificația „de ziua a șaptea” ne conectăm la momentul de început al istoriei planetei Pământ: creația. Astfel, numele bisericii noastre, primit prin inspirație, este cel mai cuprinzător. Ca o acoladă uriașă, cuprinde întreaga istorie a planetei, de la creație și până la revenirea Domnului Isus.

Revenirea este evenimentul pe care îl așteptăm, în care credem, pentru care ne pregătim și pe care îl vestim. Este interesant de remarcat faptul că specificația „de ziua a șaptea” indică puterea necesară acestei pregătiri: puterea creatoare a lui Dumnezeu, al cărui semn este Sabatul, semnul sfințirii (Ezech. 20:12). Dar nu este suficient să dovedești cu texte biblice importanța și obligativitatea păzirii Săbătilui. Acest nume creează, în mod indirect, obligația de a dovedi faptic puterea regeneratoare a lui Dumnezeu în viața noastră. Nu poți vorbi convingător despre semnul puterii creatoare a lui Dumnezeu, fără o concretă acoperire faptică. Puterea creatoare a lui Dumnezeu trebuie dovedită printr-o nouă viață. Și aici se aplică regula valabilă pentru celebri: „Se întâmplă rar ca oamenii să devină celebri prin ceea ce spun, până ce nu devin celebri prin ceea ce fac” (Cullen Hightower).

Dacă apariția omului a fost actul final, încoronarea creației, omul nou este elementul primar al re-creației. De aceea „și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Rom. 8:19) pentru că în aceasta se vede garanția că totul poate fi refăcut. Dacă ceea ce este

cel mai complicat, omul, poate fi refăcut, restul se înțelege de la sine.

În urma viziunii referitoare la Împărăția slavei, eruditul apostol Pavel scria: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2:9). Totuși această Împărăție surpriză, prin minunăția ei, nu poate fi absolut nouă pentru cei mântuiți. Ea nu poate fi nouă în privința principiilor ei, a legilor ei, a limbajului ei. Este ceva ce deja trebuie să existe în inima omului și să se extindă în toate domeniile vieții. Fariseii L-au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici!», sau: «Uite-o acolo!» Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.” (Luca 17:20-21)

Domnul Isus care revine nu poate fi cu totul necunoscut pentru credinciosul mântuit. El trebuie să locuiască deja de pe acum în noi. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi?” (2 Cor. 13:5)

Emigrația și imigrația

Printre fenomenele sociale majore cu care se confruntă statele lumii sunt emigrația și imigrația. Crizele politice, conflictele interne, crizele economice, sărăcia produc dislocări masive ale populației din țările afectate. Iar statele care, prin nivelul înalt de trai, creează o atracție puternică sunt confruntate cu fenomenul în oglindă, acela al imigrației, un aflux uriaș de oameni care vor să se stabilească. Emigrația își are dificultățile ei: desprinderea de țara natală, abandonarea rudelor, uneori chiar și a familiei, a averii agonisite și refugiul într-o lume nouă, necunoscută și lipsită de cele mai mici perspective. Iar imigrația are alte dificultăți: deținerea de documente autentice, faptul de a

fi acceptat, găsirea unei locuințe, a unui loc de muncă, integrarea într-o țară cu altă limbă, cultură etc.

Avem o mulțime de motive să nu ne placă această lume și să ne hotărâm să emigrăm din ea. Gandi a învățat că există șapte lucruri care distrug lumea noastră:

- avere fără muncă;
- plăcere fără conștiință;
- cunoștință fără caracter;
- comerț fără moralitate;
- știință fără umanitate;
- închinare fără spiritul de jertfire;
- politică fără principii.

Mark Twain adaugă o altă observație: „Este foarte curios faptul că în lume curajul fizic a devenit atât de comun, iar curajul moral, ceva atât de rar.”

Cât de corecte și de actuale sunt aceste observații! Putem aduce argumente că toate aceste rele coexistă în lumea de azi, uneori la cote alarmante.

Cu siguranță am mai putea adăuga o mulțime de alte argumente cu privire la ceea ce ne nemulțumește, ceea ce ne provoacă dureri, ca fiind motive întemeiate să emigrăm din această lume, mai ales că omenirea nu are soluții pentru eradicarea lor. Soluția unică este Împărăția lui Dumnezeu. Dar nu este suficient să fii un emigrant neîmpăcat cu mulțimea relelor. Trebuie să devii un imigrant adaptat perfect în Împărăția lui Dumnezeu. Inițial, imigranții preluau limba și cultura țărilor în care se stabileau. Mai târziu, a fost tot mai frecvent fenomenul formării unor enclave, în care își mențin limba și obiceiurile din țările de origine.

Nu este suficient să fii nemulțumit de lumea în care trăiești. Este necesar să te integrezi, să te identificezi cu Împărăția lui Dumnezeu. Doar cei care au fost logodiți cu Isus așteaptă cu dor venirea Marelui. Cei care au cumpărat darurile oferite – haina albă, aurul curățit prin foc și alifia pentru ochi, cei care au deschis poarta inimii pentru Martorul credincios vor cina împreună cu El.

Din numeroasele referiri ale Spiritului Profetic cu privire la „pașaportul pentru cer”, reiese că elementul definitoriu este acela al caracterului. „Fie ca sufletele voastre să răspundă la această întrebare: Corespunde caracterul meu calificativelor esențiale ca să pot primi pașaportul pentru locuințele pe care Hristos le-a pregătit pentru cei care sunt potriviți pentru ele? Sfințenia trebuie să fie înscrisă în caracter.” (TM, p. 446)

Nu este suficient să ieși din Egipt

Cât de elocvente și pline de învățăminte sunt exemplele Bibliei pentru așteptătorii revenirii lui Isus!

Poporului Israel, când a părăsit Egiptul, i s-a alăturat un grup eterogen de egipteni (Exodul 12:38). Ei au format o remorcă a mișcării Exodului. De aici porneau adesea cârțirile. Probabil fugeau de un Egipt distrus de plăgi, mănâți de dorința de a-și reface averile pierdute. Ei nu s-au adaptat, nu s-au integrat în poporul lui Dumnezeu, au rămas mereu pe margine.

Dar și israeliții Vechiului Testament, așteptătorii primei venirii, au comis greșeli fatale: respectau cu minuțiozitate sistemul ceremonial, însă nu l-au recunoscut pe Cel reprezentat de aceste ceremonii. Regretabil, în cazul lor se aplică morala unei fabule a lui Esop, din Grecia antică: „Ferește-te ca nu cumva să pierzi esențialul și, în locul realului, să prinzi doar umbra.” („Câinele și umbra”)

Rut – modelul ideal

Avem nevoie de modele. Cu cât ceea ce trebuie realizat, fie clădire, fie piesă, fie mașinărie, este mai important și mai complicat cu atât este nevoie de planuri, de machete, de modele cât mai exacte. Uneori se pregătesc machete în proporție de 100%. Tocmai aceasta face Biblia. Ea ne oferă modele în proporție de 100%, modele vii.

Iată un model: Rut, personajul principal al unei cărți a Vechiului Testament, din acele vremuri „când nu era împărat în Israel și fiecare făcea ceea ce îi plăcea”. Nimic nu arată mai clar adevăratele porniri ale inimii decât acele vremuri când nu există niciun fel de constrângere.

Atunci, de mult, ea se numea Rut. Astăzi, este biserica de surori și de frați angajați în marea lucrare a secerișului final.

Ea este imaginea celor care au venit în poporul lui Dumnezeu mănâți de interese spirituale pe care nimeni și nimic nu le poate frânge, nici stăruința lui Naomi, nici absența perspectivei avantajoase imediate și nici exemplul abandonului Orpei. Poate unica ei Biblie era doar viața lui Naomi, dar aceasta a fost atât de convingătoare, încât a decis să-și părăsească definitiv țara și rudele și să se integreze total în poporul lui Dumnezeu. „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” (Rut 1:16)

„Adevărata iubire nu este o pasiune puternică, înfocată, nestăpânită. Ea este calmă și profundă în natura ei. Ea privește dincolo de cele exterioare și este atrasă doar de calități. Ea este înțeleaptă și selectivă, iar devoțiunea ei este reală și permanentă.” (2T, p. 133)

Rut sosește în Israel pe vremea secerișului. Fără a fi trimisă sau rugată, ea sesizează imperativul situației și iese pe câmp să contribuie cu ceea ce poate să facă. Prin analogie, ea nu este marele evanghelist pregătit să secere un lot. Dar se apleacă să culegă spicele căzute de pe urma secerătorilor.

Ea a cules spice de pe câmp până seara.

(Rut 2:17)

Și câte spice căzute nu zac și azi, spice doborâte de diferite situații nefericite: boală, singurătate, descurajare, dezamăgire, greutăți familiale, probleme financiare! Și azi e nevoie de persoane ca Rut, care să se aplece spre aceste valori, să le ridice și să le ducă într-un loc al siguranței.

În mod impresionant, cartea Rut se încheie cu integrarea lui Rut în familia strămoșilor lui David, implicit în arborele genealogic al lui Mesia, în familia lui Isus. Rut este modelul emigrantului care părăsește definitiv o țară păgână, un anturaj păgân, o religie păgână, dar și modelul integrării totale în poporul lui Dumnezeu, în familia Domnului Isus.

„Indiferent care este poziția pe care o ocupăm în viață, indiferent care ne este ocupația, noi trebuie să fim destul de umili pentru a simți nevoia de a fi ajutați. Noi trebuie să ne sprijinim implicit pe învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, să recunoaștem providența Sa în toate lucrurile și să avem încredere să ne golim tot sufletul în rugăciune. Sprijinindu-vă pe propria înțelegere, iubiți frați, în timp ce vă croiți propriul drum prin viață, veți secera durere și decepții. Încredeți-vă în Dumnezeu cu toată inima și El vă va călăuzi pașii cu înțelepciune și veți avea asigurate interesele voastre și pentru această lume, și pentru cea viitoare.” (5T, p. 427) ■

EMILIAN NICULESCU ESTE PASTOR PENSIONAR.

ÎN TREBĂRI PENTRU

meditație și discuție

1. Ce înseamnă din punct de vedere spiritual a fi emigrant și imigrant? Care este diferența dintre cele două experiențe?
2. Care este elementul definitoriu al pașaportului pentru cer? Explicați.
3. Ca secerători pentru Împărăția lui Dumnezeu, pe ce anume trebuie să ne sprijinim în această lucrare de importanță majoră?

Duminică

„Știam că ai să vii”

CERTITUDINEA CELEI DE A DOUA VENIRI

A fost unul dintre cele mai devastatoare cutremure de pământ care au lovit vreodată Armenia. În 7 decembrie 1988, la 11:41 a.m., ora locală, regiunea de nord a Armeniei, în jurul orașului Spitak, a fost zguduită de un cutremur major, cu magnitudinea 6,8 pe scara Richter, care a distrus orașe, a prăbușit case și a ucis peste 30 000 de oameni. Povestea unui tată rămas anonim, care și-a căutat fiul printre dărâmăturile școlii distruse, a inspirat de atunci mii de oameni.

Imediat după cutremurul inițial, tatăl a alergat la școală, care se prăbușise complet. Amintindu-și de o promisiune pe care o făcuse cu mult timp în urmă, el a început să sape în moloz cu mâinile goale. „Orice s-ar întâmpla, eu voi fi întotdeauna acolo, pentru tine”, îi spusese el fiului său pe când acesta era mic și îi era frică.

Determinând cu aproximație locul în care ar fi trebuit să fie sala de clasă a fiului său, el a început să îndepărteze molozul și cimentul. Au venit și alții și, văzând cât de distrusă era clădirea, au încercat să îl îndepărteze de acolo. Cu toate acestea, nu au putut să-l clintescă. Făcuse o promisiune. Pompierii și echipele de intervenție au încercat să-l oprească pe acest tată, deoarece scurgerile de gaz, incendiile și exploziile constituiau un adevărat pericol. „Vom avea noi grijă de toate”, i-au spus ei. „Nu există nicio șansă ca fiul tău să fi supraviețuit acestui dezastru.”

Tatăl a continuat să sape – piatră cu piatră. În cele din urmă, după 38 de ore de săpat, deodată a auzit vocea fiului său. „Tati, tu ești? Știam că ai să vii, tati. Le-am spus celorlalți copii să nu se îngrijoreze, pentru că tu mi-ai promis că vei veni după mine.” În ziua aceea, omul a salvat 14 copii, printre care era și fiul său. Și-a ținut promisiunea.

O altă așteptare

Am așteptat mult timp de când îngerii le-au spus ucenicilor: „De ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:11).

Pavel a așteptat (Rom. 12:11-13; 1 Tes. 1:10); Petru a așteptat (1 Pet. 1:7-9; 4:7; 2 Pet. 3:9-14); Ioan a așteptat (Apoc. 22:12,20); și milioane de alți urmași ai lui Isus au așteptat de atunci. De multe ori, cei care au așteptat glorioasa revenire a Învățătorului lor au fost întemnițați, persecutați sau batjocoriți. Alteori, caracterul încropit, căldicel, a amenințat să-i transforme, încet, încet, pe ucenicii plini de pasiune în niște spectatori care consumă popcorn în timp ce asistă la evenimente, interesați mai mult de ultimele gadgeturi și mofturi decât de venirea Domnului lor. Așteptarea nu este întotdeauna ușoară.

Să învățăm din Faptele apostolilor

Biserica primară, așa cum este prezentată în Faptele apostolilor, ne oferă un extraordinar exemplu cu privire la *cum* putem să așteptăm. Imediat ce au încetat să se uite spre cer, au început să aștepte. În timp ce așteptau, au început să se roage (Fapte 1:14). În timp ce se rugau, s-au strâns mai aproape unii de alții (Fapte 2:1). Apoi, s-a întâmplat: așteptarea în rugăciune a devenit îndrăzneală plină de Duhul Sfânt. Redeschetarea a condus la o concentrare asupra misiunii care nu a putut fi oprită. Mărturia lui Petru, tradusă de Duhul Sfânt ca să atingă inimile, a condus la o mulțime de convertiri. Trei mii au fost botezați într-o singură zi, și acesta nu a fost decât începutul (vers. 41).

Părtașia în rugăciune, îngrijirea de nevoile noii comunități și lauda la adresa lui Dumnezeu au condus la creșterea bisericii, deoarece „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor” (vers. 47). Oamenii timizi, obosiți și îngrijorați de până atunci s-au transformat în predicatori ai Cuvântului, preocupați de misiune, curajoși și convingători. Persecuția i-a condus în Samaria, în Asia Mică, la Roma: până la marginile pământului. Ei așteptau și erau plini de pasiune în a-L predica pe Mântuitorul lor înviat, într-o lume în care crucea însemna cea mai mare nebunie (1 Cor. 1:18).

Doi factori-cheie i-au împins înainte. În primul rând, ei fuseseră cu Isus. Vorbeau despre un Mântuitor pe care îl cu-

noșteau îndeaproape. Trăiseră lângă Cel care era „Dumnezeu cu noi” în persoană, și acea experiență îi transformase.

În al doilea rând, ei erau adânc înrădăcinați în Scriptură și acordau atenție profeției. Predica lui Petru din Ziua Cincizecimii este plină de citate din Vechiul Testament. Ei văzuseră în venirea lui Mesia împlinirea vremii stabilite de Dumnezeu (Gal. 4:4) și aveau încredere că și revenirea Fiului Său avea să aibă loc tot la „împlinirea vremii”.

Iată o lecție pe care o putem învăța de la biserica primară: Asemenea ucenicilor din vechime, avem nevoie să-L cunoaștem pe Mântuitorul nostru în mod personal și profund. Harul nu poate fi comunicat din auzite. Mântuirea nu este câștigată prin legături de rudenie sau prin calitatea de membru. Fundamentul unei așteptări pline de încredere este o întâlnire personală cu Domnul cel înviat. Avem încredere în oamenii pe care îi cunoaștem cu adevărat, iar pentru a-L cunoaște cu adevărat pe Isus, este nevoie să petrecem timp cu El în rugăciune și în studierea Cuvântului Său.

O altă fațetă importantă a așteptării noastre după revenirea lui Isus implică înțelegerea mesajului profetic al lui Dumnezeu pentru timpul nostru.

De la încheierea reperelor profetice din 1844, noi trăim în timpul sfârșitului. Daniel 9:24-27 ne ajută să ancorăm începutul lungii perioade profetice de 2 300 de seri și dimineți (sau zile), dată în Daniel 8:14, care l-a făcut pe Daniel să se îngrijoreze în mod vizibil. Cele 70 de săptămâni au fost „tăiate” (conform traducerii KJV) din perioada profetică mai mare, care a început în anul 457 î.Hr., atunci când împăratul medo-persan Artaxerxe I i-a dat lui Ezra o autoritate extinsă, astfel încât „cu celălalt argint și aur să faceți ce veți crede de cuviință” (Ezra 7:18). Împuternicirea aceasta i-a permis lui Ezra ca, în cele din urmă, să rezidească zidurile cetății Ierusalimului, asigurând astfel o legătură clară cu Daniel 9:25 și cu darea decretului pentru „zidirea din nou a Ierusalimului”.

Profeția biblică este demnă de încredere. Când a venit momentul exact prezis de profeți și de văzători, Isus a pășit în istoria acestui pământ și a schimbat-o pentru totdeauna. Dacă pendula marelui timp profetic al lui Dumnezeu este exactă și demnă de încredere, cu cât mai mult ar trebui să ne încredem în Acela care a spus: „Iată, Eu vin curând!” (Apoc. 22:12)

Cât de curând este curând?

Primii adventiști au înțeles că, la Dumnezeu, curând înseamnă cu adevărat *curând*. Viața lor, prioritățile lor, speranțele lor s-au concentrat în jurul acestui moment culminant și glorios al istoriei. În curând, Isus avea să vină și să-i ia acasă pe cei mântuiți ai Săi. Și totuși au trecut de atunci mai bine de 170 de ani.

„Cât de curând este *curând*?” întrebăm și noi, în timp ce așteptăm. Da, semnele venirii Sale sunt vizibile în mod clar și se adună tot mai multe (Matei 24). Le vedem de fiecare dată când deschidem televizorul, când vizităm paginile de internet preferate sau când citim știri despre războaie, despre catastrofe naturale, despre foamete, boli

Așteptarea în rugăciune a devenit o îndrăzneală plină de Duhul Sfânt.

și violență, despre lipsa tăriei morale și a valorilor morale sau despre inegalitățile sociale.

Când privim în oglindă, putem să vedem chiar auto-mulțumirea laodiceeană. În mod evident, lumea aceasta este în criză – din punct de vedere moral, economic, social și ecologic.

Viața nu poate continua la nesfârșit în felul acesta. Resursele noastre sunt limitate; problemele noastre par de nerezolvat; egoismul nostru este fără limite. Totuși avem această speranță, pe care doar Hristos ne-o dă. Asemenea ucenicilor, în timp ce așteptăm, ducem o viață de slujire activă. Asemenea ucenicilor, în timp ce așteptăm ne ținem strâns de mâna Învățătorului. Asemenea ucenicilor, avem asigurarea că mesajul profetic este demn de încredere și că ne va călăuzi ca o „lumină care strălucește într-un loc întunecos” (2 Petru 1:19).

La fel ca în Ziua Cincizecimii, putem vedea Duhul lui Dumnezeu la lucru pretutindeni în jurul nostru. Mesajul cu privire la revenirea Sa în curând transformă vieți și se aude în orașe, în metropole, în junglă și pe vârfurile munților. Noi așteptăm și slujim, deoarece acesta a fost modul de acțiune al copiilor lui Dumnezeu încă din ziua în care ucenicii L-au văzut pe Isus dispărând în norii cerului.

Împărăția lui Dumnezeu se lărgeste și se întinde cu câte o rugăciune pe rând. În mijlocul suferinței și durerilor acestei lumi, chiar în mijlocul propriilor noastre dureri, noi așteptăm cu răbdare și cu încredere. În ziua aceea măreață care va străluci mai presus decât oricare alta, vom alergera în brațele Mântuitorului nostru regesc și Îi vom spune: „Isuse, știam că vei veni după noi, pentru că așa ne-ai promis.” ■

ÎNTEBĂRI PENTRU

meditație și discuție

1. Cum putem aștepta în mod activ revenirea lui Isus, într-o lume care nu are niciun loc pentru Dumnezeu?
2. Care este relația dintre redeșteptare și speranța celei de-a doua veniri?
3. De ce ne lăsăm distrași, chiar descurajați, în timp ce îl așteptăm pe Isus? Care este remediul pentru descurajare și distragere?
4. Cum putem să așteptăm cu credință, ca parte a comunității lui Dumnezeu, și să fim o binecuvântare pentru cei din jur?

„Doar Tu ești vrednic”

ÎNCHINAREA ȘI A DOUA VENIRE

Familia economisea de multă vreme pentru vacanța visurilor lor. În cele din urmă, au urcat în avion, și-au ocupat locurile și s-a auzit un oftat de ușurare colectiv. Ei au strigat în cor: „Vacanță, venim!” și au adormit. Șase ore mai târziu, s-au trezit chiar când avionul ajunsese la destinație. Imaginați-vă surpriza și șocul lor însă, când i-au văzut pe pasageri înfodolindu-se în jachete groase, în timp ce coborau ca să înfrunte vântul rece. Ei cumpăraseră bilete pentru o vacanță la tropice, dar aterizaseră în Alaska.

Vă puteți imagina dezorientarea lor totală? Cumva se urcaseră într-un avion greșit și nimeni nu observase. În locul brizei înmiresmate și al palmierilor unduindu-se ușor, s-au trezit față în față cu vântul înghețat și cu perspectiva primei zăpezi.

Chiar dacă, poate, nu am urcat într-un avion greșit și nu am ajuns la o destinație complet diferită, și noi putem rata cel mai important și mai așteptat eveniment al istoriei. Obosiți de lunga așteptare, distrași de o supradoză de media și de distracții, dezorientați de abordările contemporane în legătură cu Dumnezeu, adventiștii de ziua a șaptea s-ar putea trezi în mijlocul unui război al închinării, care amenință să dezbine și să fărâmițeze comunități și biserici. Acest război al închinării nu este cu privire la stiluri sau instrumente muzicale. Acest război merge mult mai profund, până în inima închinării.

Cui te închini?

Închinarea credincioasă va caracteriza poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. De fapt, primul înger din Apocalipsa 14, care zboară prin mijlocul cerului și proclamă Evanghelia veșnică, ne cere: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apoc. 14:7).

Închinarea este o temă majoră în Apocalipsa. Poporul lui Dumnezeu I se închină Mielului lui Dumnezeu, care

stă pe scaunul de domnie (Apoc. 4:10; 5:14; 7:11; 11:16). Și mai este Satana, balaurul, care pretinde și poruncește închinare din partea locuitorilor pământului (Apoc. 13:4; 8:12,14). El știe că noi suntem atașați de lucrul sau de persoana la care ne închinăm.

Astfel, lupta continuă în fiecare zi, pe întregul glob pământesc. Unii oameni se închină la lucruri. (În trecut, aceasta se numea idolatrie, dar astăzi o numim materialism.) Alții se închină la oameni. În 2010, profesorii Paul Froese și Christopher Bader, de la Universitatea Baylor, au publicat lucrarea *America's Four Gods: What We Say About God – and What That Says About Us* [Cei patru Dumnezei ai Americii: Ce spunem noi despre Dumnezeu – și ce spune lucrul acesta despre noi]. Pe baza unor sondaje cu privire la concepțiile religioase ale oamenilor, ei au sugerat că americanii au patru concepții distincte despre Dumnezeu: Dumnezeu autoritar, Dumnezeu binevoitor, Dumnezeu care critică și Dumnezeu distant. Nu mai este nevoie să spunem că percepția noastră cu privire la Dumnezeu modelează în mod direct închinarea noastră la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este distant și gata să judece (sau să critice), oamenii au tendința de a I se închina cu grijă, corect din punct de vedere liturgic. Dacă Dumnezeu este binevoitor (așa cum și este, în mod evident), în detrimentul unui caracter autoritar, Îl putem considera pe Dumnezeu „amicul” nostru.

Se pare că, uneori, ni L-am făurit pe Dumnezeu după chipul nostru, în loc să recunoaștem că noi suntem creați după „chipul și asemănarea” Lui (Gen. 1:27).

Închinarea și redeșteptarea

O scurtă privire asupra istoriei Israelului confirmă strânsa legătură dintre închinare și redeșteptare. Reformarea și restaurarea templului, împlinite de Ezechia, sunt urmate de celebrarea Paștelui (2 Cron. 29:30). Aproape un secol mai târziu, tânărul rege Iosia începe o redeșteptare majoră în Israel, curățând Iuda și Ierusalimul de înălțimile lor, de stâl-

pii dedicați Astarteei și de alte forme ale închinării la idoli (2 Cron. 34). Mai târziu, Iosia restabilește sărbătorirea corectă a Paștelui (cf. 2 Cron. 35; mai ales vers. 18).

Când ne concentrăm asupra lui Dumnezeu, suntem înviorați, îmborsăți, prioritățile ni se rearanjează, ne aducem aminte cine suntem cu adevărat (ființe create), recunoaștem inutilitatea încercărilor noastre de a ne modela propriul destin în mod egocentrist. O linie dreaptă duce de la redeșteptare la o închinare reînnoită.

Închinarea și așteptarea

Închinarea nu este doar un subiect teologic pe agenda lui Dumnezeu cu privire la timpul sfârșitului. Adevărata închinare, în contrast cu falsa închinare, mută atenția de la noi înșine la Făcătorul și Răscumpărătorul nostru. Ceilalți vor putea să vadă acest lucru în mod practic. Iacov descrie acest element concret al închinării: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27).

Oamenii care așteaptă glorioasa revenire a Domnului și Învățătorului lor nu stau pasivi în mănăstiri, biserici sau campusuri universitare, dezbătând detaliile complicate și timpul exact al revenirii Sale. Ei sunt activi în comunitățile în care trăiesc. Le slujesc celor fără cămin, împart binecuvântări materiale și spirituale cu cei descurajați și asupriți, îi îngrijesc pe cei bolnavi și îi mângâie pe muribunzi.

Slujirea altruistă este o provocare pentru noi. Adeseori, ea înseamnă să ne părăsim zona de confort – locul acela în care ne simțim ca acasă. Ea copiază atitudinea lui Isus, care „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob” (Fil. 2:7). O putem vedea în gestul lui Isus de a spăla picioarele ucenicilor Săi – inclusiv pe ale celui care avea să-L trădeze – și Îl auzim amintindu-ne că trebuie să-I urmăm exemplul (Ioan 13:15).

Închinarea și Sabatul

Întrebați orice adventist despre închinare și veți vedea că Sabatul intră automat în discuție. Adventiștii iubesc Sabatul. El ne amintește de originea noastră – un Creator puternic ne-a făcut după chipul și asemănarea Sa (Ex. 20:8-11). El ne vorbește, de asemenea, despre Paradisul pierdut și despre calea lui Dumnezeu de a ne aduce acasă – noi suntem păcătoși și avem nevoie de un Mântuitor care să ne elibereze „din Egipt” (vezi Deut. 5:12-15). Creația și mântuirea sunt subiecte importante în închinarea noastră, iar fiecare Sabat este o ocazie să ne „aducem aminte”.

Cu toate acestea, Sabatul are un rol important și în așteptarea noastră după revenirea Domnului. Abilitatea lui Satana de a înlocui Sabatul cu duminica atinge punctul culminant în scenariul cărții Apocalipsa cu privire la timpul sfârșitului, care se concentrează asupra adevăratei zile de închinare (Apoc. 13:11-17; 14:9; vezi și abilitatea puterii cornului mic, din Daniel 7:25, de a schimba „vremurile și legea”.) Ellen White a prezis: „Aceia care cinstesc Sabatul biblic vor fi denunțați ca vrăjmași ai legii și ai ordinii, ca unii care calcă în picioare preceptele morale ale societății,

*Se pare că, uneori, ni L-am făurit
pe Dumnezeu după chipul nostru,
în loc să recunoaștem
că noi suntem creați după „chipul
și asemănarea” Lui.*

provocând anarhie și corupție și atrăgând judecățile lui Dumnezeu asupra pământului.”¹

Comentariile profunde ale lui Ellen White ne amintesc de faptul că ziua de închinare nu este o chestiune de preferință, ci este o problemă de viață și de moarte. Angajamentul nostru de a ne închina în modul ales de Dumnezeu trebuie să fie puternic fundamentat în cuvântul profetic și în cunoașterea personală a unui Mântuitor care este cu adevărat vrednic de închinare.

Nu trebuie să ne temem

Cartea Apocalipsa poate fi greu de citit. Atunci când ne concentrăm asupra crizelor, asupra persecuției și asupra împotrivirii față de Dumnezeu, s-ar putea să ne simțim copleșiți sau să ne fie frică. Cu toate acestea, „descoperirea lui Isus Hristos” (Apoc. 1:1) nu se concentrează doar asupra crizei finale, ci ea subliniază în mod repetat bucuria supremă a închinării față de Mielul care stă pe tron.

Capitolul 7 ne oferă un bun exemplu în acest sens: Ioan se uită și vede o mare gloată, pe care nimeni nu o poate număra, stând în jurul tronului. Acești oameni nu pot rămâne tăcuți; nu pot sta liniștiți. Ei strigă: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (vers. 10), apoi I se închină Celui care a plătit prețul suprem pentru mântuirea lor. Bucuria lor ne amintește de pacea cerească și de fericirea veșnică. Închinarea lor ne încurajează să rămânem credincioși și gata de a sluji. Cântările lor ne vorbesc despre un viitor pe care nici măcar nu ni-l putem imagina. Fără arșiță dogoritoare, fără durerile chinuitoare ale foamei, fără lacrimi și fără temeri, fără singurătate, pentru că „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (vers. 17).

Să ne alăturăm și noi, astăzi, închinării lor! ■

¹ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 592.

ÎNTEBĂRI PENTRU meditație și discuție

1. Cum poate închinarea să devină forța motrice a vieții noastre creștine?
2. Care este relația dintre închinare și Sabat?
3. Care este legătura dintre adevărata închinare și a doua venire? De ce suntem avertizați să nu ne închinăm fiarei?

Marti

„Și atunci, cum să așteptăm?”

RĂBDAREA SFINȚILOR ȘI A DOUA VENIRE

Fusese o impresionantă Săptămână de Rugăciune la unul dintre colegiile noastre adventiste. Pastorul predicase despre evenimentele finale: Isus vine curând! De fapt, atât de curând încât, după aceea, unii părinți au primit acasă telefon de la copiii lor aflați la colegiu, în care aceștia le spuneau:

Fiica: „Tată, Isus Se întoarce curând. Semnele venirii Lui sunt împlinite. Este chiar aici. Cred că ar trebui să abandonez cursurile și să încep să bat pe la uși.”

Tatăl: „Ei bine, sunt fericit că te bucuri atât de mult de această Săptămână de Rugăciune. Dar de ce vrei să renunți la tot chiar acum?”

Fiica: „Dar, tată, este urgent. Nu mai putem continua ca până acum. Isus Se întoarce.”

Tatăl: „Sunt încântat și emoționat să te aud vorbind astfel. Totuși nu I-ai putea sluji mai bine lui Isus după ce absolvi facultatea? Nu te poți gândi la diferite moduri creative de a-L prezenta pe Isus altora chiar în timp ce-ți urmezi studiile?”

Adeseori avem lupte de dus atunci când trebuie să așteptăm. „Când am să-mi primesc primul salariu?” întreabă studenții imediat ce intră în ultimul an de studii. „Când va veni, în sfârșit, Crăciunul?” întreabă copiii nerăbdători. „Când am să mă fac bine?” întreabă cei care suferă de boli cronice. „Răbdarea este o virtute”, spune un proverb, iar virtuțile, din câte se pare, nu mai sunt la modă. Trăim într-o lume care dorește satisfacția imediată.

Avraam și Sara au trebuit să aștepte 25 de ani (Gen. 12:4; 21:5). Așteptarea nu este întotdeauna ușoară. De fapt, la 11 ani de la promisiunea inițială a lui Dumnezeu, se pare că a existat o deturnare care le-a produs multă suferință tuturor celor implicați. Cu toate acestea, Avraam și Sara au așteptat și au așteptat, continuând să se așeze în țara pe care promisese Dumnezeu să le-o dea. Asemenea multor altora, ei au trăit prin credință (Evr. 11:8-12) și s-au încrezut în Dumnezeu că îi va scoate la liman.

Și El i-a ajutat. Și o va face din nou când, în cele din urmă, Se va arăta pe norii cerului. Apocalipsa 14:12 ne vorbește despre caracteristicile poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Știm despre credința lui Isus și despre păzirea poruncilor. Cu toate acestea, încă ne luptăm cu „răbdarea sfinților” (vers. 12; cf. Apoc. 13:10), care face parte dintre trăsăturile esențiale ale acestui grup. Ei sunt credincioși; înțeleg „orarul” lui Dumnezeu pentru timpul sfârșitului; cred în darul profetic dat de Dumnezeu și totuși cea mai necesară trăsătură, care le nuanțează pe toate celelalte, este răbdarea sfinților.

Răbdarea și credința sunt strâns legate în Apocalipsa 13:10. Cei care discern răul și care rezistă ademenirilor fiarei sunt răbdători și statornici în credință. Ei nu vor face compromisuri, nici nu se vor ascunde în mănăstiri sau în zone pustii și îndepărtate. Rămânând neclintiti în orașe și pe drumurile lăturalnice ale acestei lumi, ei reprezintă mâinile și picioarele lui Isus și sunt hotărâți în angajamentul lor de a le sluji celor „foarte neînsemnați” (Matei 25:40).

Așteptarea în timpul sfârșitului

În predicile Sale despre timpul sfârșitului, Isus include o ilustrație care ne pune pe gânduri. Descriind scena unei judecăți împărătești, El prezintă un grup de oi în dreapta tronului și un grup de capre în stânga acestuia (cf. Matei 25:31-46). În mod evident, Isus nu a vrut să vorbească despre îngrijirea animalelor sau despre caracteristicile oilor sau ale caprelor. În ilustrația lui Isus despre Împărat, vorbindu-le celor neprihăniți de la dreapta Sa, îi laudă pentru că I-au dat să mănânce când a fost flămând, pentru că I-au dat apă rece când I-a fost sete, pentru că L-au vizitat, pentru că L-au îmbrăcat, pentru că L-au invitat în casa lor. Isus zugrăvește tabloul cu atâta măiestrie, încât, citind raportul biblic, aproape că vedem privirea sfioasă, ca a oilor, pe fețele celor neprihăniți. „Doamne, când Te-am văzut

noi flămând?” (vers. 37), întreabă ei. Atunci, Împăratul le răspunde: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (vers. 40).

Așteptarea în timpul sfârșitului este o așteptare activă. Ea implică slujirea față de cei care sunt în nevoie și împrietenirea cu cei respinși de societate. Ea ne cheamă să ieșim din zona noastră de confort și să ne apropiem de oamenii de care în mod normal nu ne-am apropiat. Fie că ne aflăm într-un centru de influență situat într-o zonă secularizată și sărmană dintr-un mare oraș, fie că lucrăm într-o clinică medicală mică și slab echipată dintr-un sat african, fie că predăm înalte studii academice în aula unei renumite universități sau lucrăm în pădure, departe de orice metropolă, Dumnezeu dorește ca poporul Său să arate lumii ce înseamnă cu adevărat să așteptăm venirea Sa.

„Noi veghem și așteptăm marele și uimitorul eveniment care va pune capăt istoriei acestui pământ”, scrie Ellen White. Dar nu trebuie doar să așteptăm, ci să lucrăm cu atenție în vederea acestui eveniment solemn. Adevărata biserică a lui Dumnezeu va aștepta, va veghea și va lucra. Nimeni nu poate să rămână pe o poziție neutră. Toți trebuie să-L reprezinte pe Domnul Hristos, printr-un efort stăruitor de a salva sufletele care pier.”¹

Iată un alt element al răbdării sfinților din timpul sfârșitului: așteptarea venirii Domnului nostru, ca să ne ia acasă, nu se bazează pe vești alarmiste. Oamenii din jurul nostru nu au nevoie de hiperemoții care să îi agite și de zvonuri despre teorii conspiraționiste, care să le inducă panică. Scriptura confirmă existența puterilor satanice, hotărâte să-i înșele pe oameni, chiar și pe cei aleși (Matei 24:24).

Persecuția, dezinformarea, denaturarea adevărului, fanatismul și manipularea sunt – și au fost întotdeauna – instrumente mereu la îndemână din trusa arhivărajmașului lui Dumnezeu.

Da, principalele teme ale lui Isus, în predicile Sale referitoare la timpul sfârșitului, sunt slujirea și misiunea. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (vers. 14). Cât de încurajator este să știm că Isus nu poate fi luat prin surprindere!

Plantează o grădină

În fiecare zi, un șofer de autobuz trebuia să aștepte șapte minute la capătul de linie, în partea cea mai urâtă a orașului. Așteptând să-și înceapă din nou traseul, a observat în vecinătate un teren părăsit, plin de gunoaie. Pungi din plastic și resturi de tot felul zăceau împrăștiate peste tot. Zi după zi, șoferul trebuia să-și petreacă timpul de așteptare în priveliștea aceea dezolantă. Apoi, într-o zi, a luat o hotărâre. Trebuia să facă ceva în privința aceluia loc urât. A coborât din autobuz și a început să strângă gunoaiele într-un sac. Când au trecut cele șapte minute, a urcat în autobuz și a pornit din nou în cursă. Ocupația aceasta a devenit însă rutina lui zilnică. Se oprea, cobora din autobuz și strângea gunoaiele.

*Rămânând neclintiți
în orașe și pe drumurile
lăturalnice ale acestei lumi,
ei reprezintă mâinile
și picioarele lui Isus
și sunt hotărâți
în angajamentul lor
de a le sluji celor
„foarte neînsemnați”.*

Oamenii din zonă au observat schimbarea. Odată ce toate gunoaiele și mizeria au fost îndepărtate, șoferul a adus semințe de flori și saci cu pământ bun. A început să planteze o grădină. Oamenii care au citit despre el în ziar au început să circule cu autobuzul până la capătul liniei. Unii îl ajutau pe șofer să îngrijească grădina. Alții doar se bucurau de priveliștea frumoasă. Șapte minute în fiecare zi au fost suficiente pentru a schimba și inspira o întreagă comunitate.

Așteptarea poate să fie descurajatoare și deconcertantă; ea ne provoacă până în adâncul ființei noastre.

Cu toate acestea, în timp ce așteptăm, Dumnezeu dorește să ne dea răbdarea sfinților din timpul sfârșitului. În timp ce așteptăm, suntem chemați să ne cercetăm în tăcere inima și să acționăm. Da, Isus revine în curând! Da, El caută oameni a căror inimă și minte Îi sunt consacrate total. Dar, în timp ce așteptăm, haideți să-I slujim chiar acolo unde ne aflăm, în locul în care trăim – cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea (Deut. 6:5). ■

¹ Ellen G. White, *Mărturie pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 163, în orig.

ÎN TREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1. Predicăm despre revenirea lui Isus de mai bine de 170 de ani. Ce putem învăța de la numeroasele personaje biblice care, la rândul lor, au avut de așteptat?
2. Care element al conceptului biblic de „răbdare a sfinților” constituie cea mai mare provocare pentru tine? De ce?
3. Indiferent unde trăiești și îți desfășori activitatea, cum poți să fii, în mod practic, mâinile și picioarele lui Isus?

Miercuri

„Fiii și fiicele voastre vor proroci”

DARUL PROFEȚIEI ȘI A DOUA VENIRE

Într-o miercuri seară, pe 25 ianuarie 1837, locuitorii statelor din Noua Anglie au văzut, uimiți, cum cerul se luminează într-un roșu strălucitor și intens. Martorii oculari au spus că acea culoare roșie părea să se miște în valuri pe pământul acoperit de zăpadă. Mulți au fost îngroziți de această priveliște neobișnuită a luminilor nordului, asemenea aurorei boreale. Nu și Ellen, o fetiță de 9 ani. Ellen își revenea greu în urma unui accident sever, fiind ținută la pat. Nu putea să se ridice, dar putea să vadă ciudatele lumini reflectându-se în geamul de la dormitorul ei. În timp ce alții poate că erau înfricoșați, Ellen simțea o bucurie fără margini, deoarece credea că urma să aibă loc a doua venire a lui Hristos. Să aștepte cu nerăbdare și să lucreze în vederea acestui măreț eveniment era ceva ce avea să facă toată viața ei. Dar cine era această fetiță care tânjea atât de mult după venirea lui Isus?

Să o cunoaștem pe Ellen White

Ellen Gould White a fost o femeie remarcabilă, care și-a trăit cea mai mare parte a vieții în secolul al XIX-lea (1827–1915). Cu toate acestea, scrierile sale încă au un puternic impact asupra oamenilor din întreaga lume. Ellen White a fost o scriitoare prolifică. A scris peste 5 000 de articole în publicații periodice și 40 de cărți. Astăzi, incluzând compilațiile din cele 50 000 de pagini de manuscris ale sale, sunt publicate (în limba engleză) peste 100 de cărți. Scrierile sale acoperă un spectru larg de teme. A scris despre religie, educație, relații, evanghелиsm, profeție, activitatea editorială, nutriție și chiar management. Una dintre cele mai bine cunoscute cărți ale sale, care se concentrează asupra călătoriei creștine, *Calea către Hristos*, a fost tradusă și publicată în peste 160 de limbi.

Darul profeției și a doua venire

Dar Ellen White a fost mai mult decât o scriitoare talentată. Biblia vorbește despre înnoirea darului profetic

în biserica creștină, în perioada imediat dinaintea celei de-a doua veniri a lui Isus. Ioel 2:28,29 vorbește despre făgăduința lui Dumnezeu de a revărsa Duhul Său cel Sfânt și de a da darul profetic. Profetul spune: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu în zilele acelea.” Creșterea dinamică și darurile spirituale vizibile în biserica creștină primară ne oferă o pregustare a revărsării Duhului Sfânt înainte de a doua venire. De fapt, Petru citează din Ioel în pătrunzătoarea sa predică din Ziua Cincizecimii (Fapte 2:16-21), dar aceasta nu este singura ocazie când a fost dat darul Duhului Sfânt.

Restul capitolului din Ioel ne prezintă contextul în care este dat darul profeției și ne arată că această manifestare extraordinară a Duhului plin de putere al lui Dumnezeu are loc înainte de a doua venire. În Apocalipsa 12:17, Ioan descrie două caracteristici principale ale poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Cei care trăiesc în această perioadă ascultă poruncile lui Dumnezeu și au „mărturia lui Isus Hristos”.

Nu suntem lăsați să ne întrebăm, nedumeriți, care este „mărturia lui Isus Hristos”. Apocalipsa 19:10 ne spune clar că „mărturia lui Isus este duhul prorociei” (cf. Apoc. 22:9).

Ajută la pregătirea pentru a doua venire

Viața și slujirea lui Ellen White reprezintă, măcar în parte, o împlinire a acestor preziceri biblice. În cei 70 de ani de slujire, ea a primit sute de viziuni și de vise profetice. Viziunile au variat ca durată, de la mai puțin de un minut la aproape patru ore. Ea a fost chemată de Dumnezeu ca mesager special al Său, ca să atragă atenția asupra Bibliei și să ajute la pregătirea oamenilor pentru a doua venire a lui Hristos. Ea însăși a spus: „Tema centrală a soliei mele către voi este: Pregătiți-vă, pregătiți-vă să-L întâmpinați pe

Domnul. Pregătiți-vă candelile și faceți ca lumina adevărului să lumineze la drumuri și la garduri. Este o lume care trebuie să fie avertizată de grabnica apropiere a sfârșitului tuturor lucrurilor.”¹

Cu siguranță că acest dar profetic nu a avut niciodată menirea de a fi o adăugare la Biblie sau un înlocuitor al ei. Biblia rămâne standardul unic după care trebuie să fie judecate scrierile lui Ellen White și oricare alte scrieri.² Biblia conține criterii de verificare care pot fi aplicate, pentru a vedea dacă activitatea ei a fost, cu adevărat, darul profetic prezis în cărțile Ioel și Apocalipsa.³ Ellen White satisface toate criteriile biblice ale unui profet adevărat. Lucrarea lui Ellen White a îndreptat atenția oamenilor către Biblie și a încurajat studierea atență a acesteia.

Nimeni nu poate să citească scrierile lui Ellen White fără să dobândească un sentiment al urgenței. Relația ei personală cu Isus a început în perioada în care Isus era așteptat să revină curând, imediat înainte de începutul anului 1844. Și chiar dacă a ajuns să înțeleagă că înainte de a doua venire urmau să aibă loc alte evenimente, ea a trăit întreaga viață înflăcărată de acest entuziasm.

Vieți schimbate

Prezicerile despre venirea lui Dumnezeu pentru a aduce judecata și mântuirea se pare că au constituit tema principală a multora dintre profeții Vechiului Testament. În repetate rânduri, Isaia, Ezechiel, Ioel, Țefania și alți profeți vechi-testamentari au prezis venirea „zilei Domnului”⁴. Apelul lui Ioel este clar și poartă marca iminenței: „Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!” (Ioel 2:1).

Scriitorii Noului Testament au preluat, în scrierile lor, aceeași temă.⁵ Petru, Pavel, Iacov și alți autori ai Noului Testament au crezut și au predicat că Isus urma să revină curând. Iată ce spune Petru, în 2 Petru 3:9,10: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.”

Această credință în venirea iminentă a lui Isus pare să fi fost precursorul schimbării și forța motrice a rapidei răspândiri a Evangheliei până la granițele Imperiului Roman, într-o singură generație.

Această credință a avut un fel al ei de a schimba viața chiar și în cazul unui fermier care s-a hotărât să studieze Biblia personal.

*În scrierile și în viața ei,
Ellen White a demonstrat
arta delicată de a trăi
la granița dintre acum
și veșnicie.*

După ce a studiat profeția din Daniel 8, care vorbește de cele 2 300 de seri și dimineți, William Miller a ajuns la concluzia că Isus urma să revină în curând. S-a cutremurat la gândul „că, în aproximativ douăzeci și cinci de ani..., tot ce ține de starea noastră actuală se va sfârși”⁶. Această veste era prea bună ca să o țină doar pentru sine. Deși se simțea total nepotrivit pentru această lucrare și știa că nu avea nici pregătirea și nici experiența necesare pentru a vorbi în public, a simțit convingerea că trebuie să le spună și altora. Marea lui dorință era să vadă că oamenii îl primesc pe Isus ca Mântuitor al lor și așteaptă cu nerăbdare și bucurie revenirea Lui în curând. Credința în revenirea iminentă a lui Isus are o putere specială de a-l motiva și inspira chiar și pe cel mai slab dintre credincioși.

Această speranță, întemeiată pe Biblie, a revenirii lui Isus a fost o ancoră sigură pentru credincioșii adventiști cuprinși de confuzie, atunci când au văzut că Isus nu a venit în 1844, așa cum se așteptaseră. Ea i-a condus înapoi la Biblie, înapoi la studierea profețiilor, unde au descoperit că avuseseră data corectă, dar greșiseră cu privire la evenimentul așteptat!

În loc să revină pe pământ, Isus intrase în faza finală a lucrării Sale din sanctuarul ceresc. Din punct de vedere profetic, ei erau tot pe drumul cel bun, iar Isus urma să revină curând!

Această credință în venirea lui Isus a fost energia care a condus la creșterea și la răspândirea adventismului, de la câteva sute de credincioși la o mișcare mondială care numără acum peste 18 milioane de membri. În ce o privește pe Ellen White, această așteptare a celei de-a doua veniri a lui Isus a asigurat orientarea vieții și lucrării ei în proaspăt-apăruta și neexperimentata Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea. Venirea lui Isus nu era un simplu eveniment ipotetic viitor. Pentru ea, a doua venire a lui Isus era însoțită de un sentiment al iminenței care cerea predicarea urgentă a acestei vești bune în întreaga lume, în cel mai scurt timp posibil. Ea a scris: „Domnul vine. Auzim pașii unui Dumnezeu care Se apropie. El vine să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei. Noi trebuie să-I pregătim calea, îndeplinindu-ne partea prin faptul că îi pregătim pe oameni pentru ziua aceea mare.”⁷

O protecție împotriva fanatismului

Pentru unii adventiști, credința în revenirea iminentă a lui Isus pare să ducă la fanatism⁸, dar Ellen White a in-

stat asupra unei credințe ferm ancorate în Scriptură, nu bazate pe stimuli emoționali. În scrierile și în viața ei, ea a demonstrat arta delicată de a trăi la granița dintre acum și veșnicie. Scrierile și articolele lui Ellen White abundă în studii de caz legate de întocmirea unor planuri practice pentru zidirea Împărăției lui Dumnezeu, în timp ce suntem permanent concentrați asupra celei de-a doua veniri. Ele ne arată că, în loc să-i împiedice pe credincioși să fie pregătiți pentru o viață folositoare, această credință ne motivează, în mod neîndoiebnic, să trăim conștienți de imperativul ca, atât individual, cât și colectiv, să pregătim lumea pentru venirea lui Isus.

„Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci”, a scris Amos cu mai bine de 2 750 de ani în urmă (Amos 3:7). În armonie cu cele scrise în Cuvântul Său, Dumnezeu a dat întotdeauna o călăuzire specială prin profeții Săi.

Acum, când suntem aproape de punctul culminant al istoriei acestui pământ, să-L lăsăm din nou pe Dumnezeu să lucreze. Să ne lăsăm încurajați și îndrumați prin citirea și aplicarea sfaturilor lui Dumnezeu date în scrierile lui Ellen White. Avem nevoie să prindem viziunea viitorului nostru cămin, acasă, la Dumnezeu. El este gata să ne ofere o a doua Cincizecime și să ne conducă prin cuvântul Său profetic. Întrebarea este: Noi suntem gata? ■

¹Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 9, p. 106, în orig.

²*Advenții de ziua a șaptea cred...*, p. 227, în orig.

³Cinci teste biblice pentru recunoașterea unui profet adevărat. Acestea includ: (1) comunicarea divină prin viziuni și vise (Num. 12:6); (2) armonizarea cu Scriptura, revelația anterioară a lui Dumnezeu (Is. 8:20); (3) să arate spre Isus (1 Ioan 4:1,2); (4) împlinirea profeției (Ier. 28:9) și (5) roadele lucrării lui profetice (Matei 7:20).

⁴Vezi, de exemplu, Is. 13:6; Ez. 30:2-4; Ioel 1:15; Tef. 1:6-8 și Obadia 15.

⁵Compară, de exemplu, cu 2 Petru 3; 1 Tes. 4:15; 5:3; Iacov 5:7,8.

⁶R. W. Schwarz și F. Greenleaf, *Light Bearers* (Nampa, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1995), p. 33.

⁷Ellen G. White, *Evangelizare*, p. 219, în orig.

⁸Pentru o prezentare foarte bine scrisă a peisajului plin de fanatism al milerismului de după 1844, vezi George Knight, *William Miller and the Rise of Adventism* (Nampa, Idaho: Pacific Press Assn., 2010), pp. 209–227.

ÎNTREBĂRI PENTRU

meditație și discuție

1. Cum poate să ne inspire cunoașterea faptului că facem parte dintr-o mișcare profetică să ne implicăm mai mult în lucrarea misionară?
2. Care este relația dintre credința în iminenta revenire a lui Isus și redeșteptare și reformă?
3. În ce fel ne ajută scrierile lui Ellen White să evităm fanatismul?

Joi

„Hristos în voi, nădejdea slavei”

CERTITUDINEA ȘI A DOUA VENIRE

Echipele de salvare din Los Angeles, California, au făcut mari eforturi pentru a-l transporta pe un bărbat rănit de pe o pantă abruptă până la un drum de acces. Pe lângă faptul că operațiunile de salvare erau ele însele periculoase și riscante, rănitul făcea ca lucrurile să fie chiar mai dificile și mai periculoase pentru toți. În timp ce elicopterul de salvare aștepta deasupra, gata să-l evacueze pe rănit, acesta a devenit isteric, agitându-se și îndepărtându-i pe toți de lângă el. Omul se temea că va trebui să achite contravaloarea operațiunii de salvare. Doar după ce echipa de intervenție a reușit să-l convingă că salvarea sa era absolut gratis, omul s-a lăsat salvat.

Când acționăm în felul nostru

Tu ce atitudine ai în legătură cu salvarea ta? Ești gata să te lași salvat de Isus? Ai fi gata să-L întâlnești chiar azi? Deși fiecare am răspunde: „Da, cred că Isus mă mântuiește”, majoritatea dintre noi probabil că am ezita o clipă în dreptul acelei părți a întrebării care se referă la „azi”. Dacă Isus ar veni azi, eu aș fi gata? Standardul pentru cer este unul înalt. Când ne analizăm viața în mod sincer și serios, nu putem ajunge decât la o singură concluzie: toți suntem păcătoși (Rom. 3:9). Nu ne calificăm pentru cer. Trebuie făcut ceva.

Cele mai multe religii majoritare ale lumii au ceva în comun: că tu, personal, trebuie să faci ceva pentru a obține ceva, că mântuirea trebuie câștigată, meritată. Chiar și în creștinism se poate strecura, pe furiș, această mentalitate. Este posibil să începem să ne bazăm pe rugăciunile noastre, pe studiul biblic sau chiar pe săvârșirea unor fapte bune, pentru a câpăta, cumva, siguranța că totul va fi bine în ce ne privește. Undeva, în adâncul ființei mele, există, vag, gândul că mântuirea mea înseamnă, de fapt, Hristos *plus* ceva ce fac eu.

Vestea bună

Poate că și noi ne asemănăm, într-o oarecare măsură, cu acel om accidentat, temându-ne de mântuire, deoarece

știm că nu putem plăti pentru ea. Cu toate acestea, există o veste bună, de fapt *o veste foarte bună*. Este adevărat că toți suntem păcătoși, incapabili să plătim prețul pentru vina noastră. Dar Isus a murit pentru păcatele noastre, astfel că noi nu trebuie să mai murim pentru ele (2 Cor. 5:21). Isus a luat locul nostru pe cruce, astfel încât noi să putem fi eliberați. Nu trebuie să plătim pentru *această* salvare – ea a fost plătită complet pe Golgota. Când Îl primim pe Isus ca Mântuitor personal, putem avea certitudinea deplină că, dacă Isus ar veni chiar acum, am fi gata să-L întâmpinăm.

Gratis – nu ieftin

Dumnezeu vrea să ne dea certitudinea mântuirii (Rom. 8:31,32). Dar noi vom dobândi această certitudine doar când vom înceta să privim la propriile eforturi și la noi înșine și ne vom concentra atenția asupra a ceea ce a făcut Isus pentru noi.

În punctul acesta, mulți creștini devin agitați. Să accepți certitudinea oferită de Dumnezeu pare ceva prea ușor și ei se tem că mântuirea va deveni „har ieftin”, iar oamenii vor continua să trăiască în păcat, doar cerând iertare, fără să facă vreo schimbare în viața lor. Darul vieții veșnice ne este dat cu cel mai mare preț pe care ni-l putem imagina. Această salvare L-a costat pe Isus viața și, deși este gratis, ne revine și nouă o parte de făcut în cadrul ei. Ne poate fi de ajutor să aruncăm o privire mai atentă către operațiunea de salvare biblică.

Ține-te strâns, orice ar fi

Iacov știa că avea nevoie să fie salvat. Primise vestea că fratele lui, Esau, era pe drum, cu oameni înarmați, ca să-l întâmpine. Darurile de pace pe care i le trimisese nu schimbaseră cu nimic situația. Esau venea cu intenția de a se răzbuna. Iacov și-a trimis familia înaintea lui, dincolo de râu și, rămas singur, L-a implorat pe Dumnezeu să-l ajute.

*Câtă vreme încă ne aflăm
de partea cerului, desăvârșirea
va fi întotdeauna un proces de
creștere, nu o stare stagnantă
și nimic din ce am face noi,
în orice măsură, nu ne poate
duce acolo. Dimpotrivă, tre-
buie să continuăm să ne ținem
strâns de Isus. Lupta noastră
zilnică este să ne concentrăm
pe relația cu Mântuitorul.*

Avea nevoie să fie salvat din mâinile lui Esau, dar știa, de asemenea, că el – înșelătorul mincinos – nu avea niciun drept să-I ceară lui Dumnezeu să-l ajute. Când i-a venit ajutorul, Iacov nu l-a recunoscut. A luptat împotriva lui Dumnezeu, crezând că este atacat. Doar în revărsatul zorilor, când și-a dat seama cu cine lupta, Iacov a primit certitudinea de care avea nevoie. De ce? Iacov a încetat să lupte împotriva lui Dumnezeu și, în loc de aceasta, s-a prins cu putere de El (Gen. 32:22-29).

Atunci când ne prindem de El, Isus ne oferă mântuirea și certitudinea de care avem nevoie. Ellen White exprimă astfel acest aspect: „Orice suflet care crede trebuie să-și supună în întregime voința lui voinței lui Dumnezeu și să rămână într-o stare de pocăință și de părere de rău pentru păcat, exercitându-și credința în meritele ispășitoare ale Mântuitorului și înaintând din tărie în tărie și din slavă în slavă.”¹ Ellen White continuă să scoată în evidență faptul că mântuirea înseamnă mai mult decât simpla credință sau acceptarea la nivelul minții. Să știm că Isus este Mântuitorul nostru înseamnă mai mult decât un gând plăcut, liniștitor, sau decât o idee intelectuală iluzorie. Înseamnă să ne „exercităm credința” și să „înaintăm din tărie în tărie”.

Iacov afirmă clar că, dacă nu este susținută de acțiune, credința nu are niciun sens (Iacov 2:19). Cartea lui Iacov explică prin exemple practice că, deoarece știm că Dumnezeu ne-a iertat și credem că El ne va mântui, noi ascultăm de El. O viață trăită cu Dumnezeu are un efect practic asupra activității noastre de fiecare zi. Putem avea certitudinea că suntem gata să-L întâlnim pe Isus, dacă ar veni azi.

Cea mai importantă misiune de salvare

A doua venire a lui Isus va fi cel mai mare eveniment de salvare din istoria pământului. Biblia descrie cerul ca făcându-se sul (Is. 34:4), iar pământul clătinându-se ca un om beat (Is. 24:20).

Oare întâlnirea cu Isus cere un fel special de sfințenie? Unii adventiști de ziua a șaptea susțin că, de fapt, caracterul lui Dumnezeu va fi reabilitat prin viața desăvârșită a celor care vor face parte din ultima generație de credincioși. Această concepție se bazează pe anumite citate izolate din scrierile lui Ellen White, scoase din contextul lor. O astfel de idee conduce adesea la teamă și are tendința de a îndrepta atenția creștinului spre el însuși, în loc să o îndrepte spre Isus. Dumnezeu a dorit întotdeauna ca fiecare generație de creștini să obțină biruința asupra puterii păcatului din viețile lor (Rom. 6:11-14). Cu toate acestea, câtă vreme încă ne aflăm de partea aceasta a cerului, desăvârșirea va fi întotdeauna un proces de creștere, nu o stare stagnantă și nimic din ce am face noi, în orice măsură, nu ne poate duce acolo. Dimpotrivă, trebuie să continuăm să ne ținem strâns de Isus. Lupta noastră zilnică este să renunțăm la tot ce ne separă și, asemenea lui Iacov, să ne concentrăm pe relația cu Isus, să ne prindem de El, în loc să luptăm împotriva Duhului Său sau să intervenim în lucrarea Sa, încercând să-I dăm o mână de ajutor Salvatorului. Certitudinea că suntem gata să-L întâmpinăm pe Isus nu depinde de atingerea unui anumit standard, ci se găsește, așa cum a găsit-o Pavel, în „a muri în fiecare zi” (conform trad. KJV pentru 1 Cor. 15:31) față de tot ce ne separă de Dumnezeu și a ne prinde strâns de făgăduințele Sale.

Când cerul se strânge ca o carte făcută sul și pământul se clatină, noi putem spune cu încredere: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui” (Is. 25:9). ■

¹ Ellen G. White, *Reflecting Christ*, p. 74.

² Vezi Angel Manuel Rodriguez, „Theology of the Last Generation”, *Adventist Review*, 10 oct. 2013, p. 42.

ÎNTREBĂRI PENTRU

meditație și discuție

1. Cum putem fi siguri că suntem gata să-L întâlnim pe Isus, dacă ar veni azi?
2. Ce așteaptă Dumnezeu de la fiecare generație de credincioși? În ce fel diferă această așteptare de concepția că ultima generație trebuie să fie desăvârșită?
3. Dacă am certitudinea că, în cazul în care Isus ar veni azi, aș fi mântuit, înseamnă că am aceeași certitudine și pentru luna viitoare? De ce da sau de ce nu?
4. Cum îi putem ajuta pe copiii și pe tinerii noștri să descopere bucuria certitudinii mântuirii?

Vineri

Cea mai mare teamă – cea mai mare speranță

CERTITUDINEA ȘI BUCURIA ÎNVIERII

După ce Charles Darwin a publicat, în 1859, *Originea speciilor*, cartea care a zguduit lumea, oamenii de știință au încercat să găsească dovezi – fosile ale strămoșilor noștri dispăruți. În 1910, arheologul Charles Dawson a găsit ceea ce el credea a fi veriga lipsă din lanțul fosil. În realitate, ceea ce a găsit el a constituit una dintre cele mai mari și îndelungate fraude din istorie.

Descoperirea a devenit imediat cunoscută sub numele de *Omul de la Piltdown*. Ea consta în câteva bucățele dintr-un craniu și un maxilar cu molari. Dawson și-a dus descoperirea la un paleontolog proeminent, care i-a confirmat autenticitatea.

Descoperirea a fost imediat relatată în întreaga lume. Dar minciuna din spatele *Omului de la Piltdown* a început să iasă la lumină. Circumstanțele și dovezile efectiv nu se potrivesc. În anii 1950, teste mai avansate au arătat că acel craniu nu avea decât vreo 600 de ani vechime și că maxilarul provenea de la un urangutan. Se pare că o persoană pricepută pilise și colorase dinții și apoi „îngropase” descoperirea.¹

Nu veți muri! Într-adevăr?

Este îngrozitor să fii mințit; nimănui nu-i place să fie mințit. Cu toate acestea, de multe ori minciuna pare credibilă; altfel, nu am cădea în plasa ei. Una dintre primele minciuni i-a fost spusă Evei, în grădină, de către șarpe. Eva a crezut afirmația șarpelui: „Hotărât că nu veți muri” (Gen. 3:4) și a mâncat din fruct. De atunci, noi am rămas prinși de această minciună. Chiar când stăm în fața morții, încă ne agățăm de vago speranță că ceva din noi, cumva, continuă să trăiască și după aceea. Minciuna aceasta a devenit una dintre cele mai larg crezute înșelăciuni. Întrebarea arzătoare pentru noi toți este: Ce se întâmplă atunci când murim?

Somnul morții

Scriptura ne spune că moartea este o stare inconștientă. De fapt, Biblia compară somnul cu moartea. „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu

nimic... Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare” (Ecl. 9:5,6).

Petru a reafirmat acest lucru în Ziua Cincizecimii, când a vorbit despre regele David: „Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat, și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi” (Fapte 2:29). Și a continuat: „Căci David nu s-a suit în ceruri” (vers. 34).

„Ei bine, și chiar dacă s-ar putea să nu fie biblic, ce ar fi atât de rău să cred că cei dragi ai mei pe care i-am pierdut se află într-un loc fericit și liniștit?” întreabă unii dintre cei care se confruntă cu realitatea morții.

Credința că cineva este undeva, într-o stare conștientă, după ce a murit are două implicații. În primul rând, deschide ușa pentru o manipulare directă din partea forțelor răului, care pot să ia forma unei persoane dragi care a murit și să comunice cu noi. În al doilea rând, această credință îndepărtează necesitatea celui mai mare eveniment din istorie: a doua venire a lui Isus.

Punctul culminant al istoriei

Biblia arată către a doua venire a lui Isus ca fiind mărețul apogeu al istoriei pământului. Nu va fi un eveniment minor, pe care majoritatea oamenilor să nici nu-l observe. Isus a promis că va fi ceva inconfundabil, care nu va putea trece neobservat, asemenea fulgerului spectaculos care străbate cerul de la răsărit la apus (Matei 24:27). Ioan adaugă că „orice ochi Îl va vedea” (Apoc. 1:7).

Va fi un spectacol copleșitor, uimitor. A doua venire a lui Hristos este fericita nădejde a bisericii. Venirea Mântuitorului va fi un eveniment literal, personal, vizibil și global. Atunci când El va reveni, neprihăniții morți vor învia. Va fi un eveniment suficient de sonor încât, în mod literal, „să trezească morții”.

Apostolul Pavel ne oferă o scurtă avanpremieră în 1 Tes. 4:16,17: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

La a doua venire, cei care dorm în Isus vor fi înviați la viața veșnică. Deoarece știm că cei morți dorm în morământ, făgăduința celei de-a doua veniri și a învierii la viața veșnică este deosebit de importantă pentru noi.

Un eveniment – două reacții diferite

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, prizonierii de război au fost surprinși de sunetul avioanelor care zburau foarte jos, chiar deasupra taberei lor. Când au ieșit alergând din barăcile lor, toți ochii s-au străduit să distingă însemnele de pe aparatele de zbor. Apoi, prizonierii au început să strige de bucurie, să facă semne cu mâna și să se îmbrățișeze unii cu alții. Nu erau avioane inamice, ci avioanele lor, cu camarazii lor. Eliberarea era doar la câteva ore depărtare. Pentru prizonieri, era cea mai importantă și mai mare zi din viața lor. Dar pentru un alt grup, vuietul motoarelor a adus teroare, nu bucurie. Gardienii prizonierilor priveau îngroziți, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Pentru ei, sosise ziua judecății. În curând, aveau să dea socoteală pentru faptele lor de cruzime. Înfricoșați, și-au abandonat posturile și au fugit în junglă.

Groză și bucurie

Deși simțim o mare bucurie când ne gândim la înviere ca la un moment de sărbătoare și de reuniune cu cei dragi, aceasta va fi, totodată, o zi de groază pentru cei nepregătiți să-L întâlnească pe Isus. Ceea ce pentru unii va fi cel mai fericit eveniment din istoria pământului, pentru alții va fi cel mai teribil moment trăit vreodată. Cei care nu vor fi pregătiți să-L întâlnească pe Isus vor căuta cu disperare să fugă de acest eveniment glorios și vor striga la munți și la stânci: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului” (Apoc. 6:16).

*Fie că vom dormi somnul morții,
fie că vom fi în viață la a doua venire,
putem fi martori la cea mai mare
confruntare a istoriei.*

Dar niciunul dintre noi nu trebuie să se afle printre cei din acest grup. Isus a făcut totul pentru ca noi să așteptăm cu bucurie revenirea Sa. Fie că vom dormi somnul morții, fie că vom fi în viață la a doua venire, putem fi martori la cea mai mare confruntare a istoriei. Vom putea privi cum marele vrăjmaș, moartea, va fi înghițit de biruință.

Ellen White descrie în culori vii această scenă: „În mijlocul zguduirii pământului, a strălucirii fulgerelor și a buibuitului tunetelor, glasul Fiului lui Dumnezeu îi strigă pe sfinții adormiți. El privește mormintele celor neprihăniți, apoi, ridicând mâinile către cer, strigă: «Treziți-vă, treziți-vă, treziți-vă, voi, care dormiți în țărână, și sculați-vă!» În lungul și în latul pământului, morții vor auzi glasul acela, și cei care îl aud învie. Și pământul întreg va răsună de vuietul acelei armate nespuse de mari din fiecare națiune, neam, limbă și popor. Ei vin din închisoarea morții, îmbrăcați cu slavă nemuritoare, strigând: «Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?» (1 Cor. 15:55). Iar neprihăniții cei vii și sfinții înviați își unesc glasurile într-un strigăt de biruință îndelung și fericit.”²

Noi nu trebuie să credem o minciună. În fața morții, nu trebuie să ne prindem cu disperare de speranța că, undeva, cumva, viața va putea continua. Noi avem fericita nădejde care jefuiește moartea de boldul ei. Putem privi cu bucurie spre viitor, spre marea reuniune care va avea loc atunci când Isus va reveni pe nori de slavă să-i învie pe cei morți. Putem privi înainte către marele salut de întâmpinare, după care nu ne vom mai lua niciodată rămas-bun. ■

¹ Jane McGrath, „10 of the Biggest Lies in History”, <http://history.howstuffworks.com/history-vs-myth/10-biggest-lies-in-history.htm#page=6>.

² Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 644 în orig.

ÎN TREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1. Cum îi poate da speranță cuiva care este îndurerat concep-tul biblic al stării omului în moarte?
2. La ce pericole ne expunem crezând că sufletul este nemuritor?
3. De ce este important să știm ce spune Biblia despre modul în care va veni Isus?
4. Cum putem fi siguri că ne vom bucura și că nu vom fi îngroziți la a doua venire?

Sabat dimineată

Marea luptă s-a sfârșit

LUCRURILE DINTÂI AU TRECUT

ELLEN G. WHITE

La încheierea celor o mie de ani, Hristos Se întoarce din nou pe pământ. El este însoțit de oastea celor mântuiți și înconjurat de o suită de îngeri. Când coboară într-o maiestate înfricoșată, poruncește morților nelegiuți să învie pentru a-și primi pedeapsa. Ei ies, o ceață puternică, nenumărată ca nisipul mării. [...]

Hristos coboară pe Muntele Măslinilor... În timp ce Noul Ierusalim, în splendoarea lui orbitoare, se coboară din ceruri și se așază pe locul curățit și pregătit să-l primească, Hristos împreună cu poporul Său și cu îngerii intră în Cetatea Sfântă.

Acum Satana se pregătește pentru o ultimă luptă pentru supremație. Cât timp a fost lipsit de putere și întrerupt din lucrarea lui de amăgire, prințul răului s-a simțit nenorocit și descurajat; dar când morții nelegiuți învie și el vede acele mulțimi de partea lui, nădejdea lui reînvie și se hotărăște să nu renunțe la marea luptă. Își va pune în linie de bătaie, sub steagul lui, toate oștile celor pierduți și, prin ei, va căuta să-și aducă la îndeplinire planurile. [...]

În acea gloată, sunt mulți din generația aceea cu viață lungă care a existat înainte de potop, bărbați cu statură înaltă și de o inteligență vastă... Acolo sunt împărați și generali care au cucerit popoare, viteji care n-au pierdut nicio bătălie, luptători mândri și ambițioși, a căror apropiere făcea împărățiile să tremure...

Satana se consultă cu îngerii lui și apoi cu acești împărați cuceritori și oameni puternici. În cele din urmă, se dă ordinul de înaintare și oștile nenumărate pornesc. Cu o precizie militară, rândurile înaintează unul după altul pe suprafața pământului, neregulată și crăpată, către Cetatea lui Dumnezeu. La porunca lui Isus, porțile Noului Ierusalim sunt închise și armatele lui Satana împresoară cetatea și se pregătesc de atac.

Hristos cel încoronat judecă

Hristos apare acum din nou în fața vrăjmașilor Săi. Cu mult deasupra cetății, pe o temelie de aur lustruit, se află un tron înalt. Pe acest tron stă Fiul lui Dumnezeu, iar în jur sunt supușii Împărăției Sale. [...] În prezența locuitorilor pământului și ai cerului, are loc încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu. Și acum, investit cu maiestate și putere supremă, Împăratul împăraților pronunță sentința față de cei răzvrățiți împotriva guvernării Sale și aduce la îndeplinire dreptatea pentru aceia care au călcat în picioare Legea Sa și l-au prigonit pe poporul Său. Profetul lui Dumnezeu spune: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit un loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apoc. 20:11,12).

De îndată ce cărțile cu rapoarte sunt deschise, și ochii lui Isus privește asupra nelegiuților, ei devin conștienți de fiecare păcat pe care l-au săvârșit vreodată. Ei văd exact locul unde picioarele lor s-au depărtat de pe cărarea curăției și a sfințeniei și cât de departe i-a dus mândria și răzvrătirea în călcarea Legii lui Dumnezeu. [...]

Toate comorile universului vor fi deschise spre studiu mântuiților lui Dumnezeu.

Întreaga lume nelegiuită este la bara de judecată a lui Dumnezeu, sub acuzația de înaltă trădare față de guvernământul cerului. Ei nu au pe nimeni care să le apere cauza; n-au nicio scuză și se pronunță asupra lor sentința morții veșnice.

Satana vede că răscoala l-a făcut nedemn pentru cer. El și-a dirijat puterile pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu; curăția, pacea și armonia cerului ar fi pentru el o tortură supremă. Acuzațiile lui împotriva milei și dreptății lui Dumnezeu sunt acum aduse la tăcere. Jignirea pe care a încercat să o arunce asupra lui Iehova cade cu totul asupra lui. Iar acum Satana se pleacă și mărturisește justetea sentinței primite.

„Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (vers. 4). Toate întrebările cu privire la adevăr și răstăcere în lupta cea lungă au fost acum explicate. [...] Chiar lucrările lui [Satana] l-au condamnat. Înțelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea și bunătatea Lui sunt deplin îndreptățite.

Răul eradicat

Flăcări cad de la Dumnezeu din cer. Pământul se crăpă. [...] Chiar și stâncile ard. [...] Cel nelegiuit își primește răsplata pe pământ (Prov. 11:31). „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 4:1). [...] Lucrarea de nimicire a lui Satana s-a sfârșit pentru totdeauna. Timp de șase mii de ani și-a făcut voia, umplând pământul de vai și producând durere în tot universul. [...] Acum, faptele lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna eliberate de prezența și de ispitirile lui. [...]

În timp ce pământul este învăluit în focul distrugerii, cei drepti locuiesc în siguranță în Sfânta Cetate. A doua moarte nu are nicio putere asupra acelor care au avut parte de prima înviere. În timp ce Dumnezeu este pentru cei nelegiuți un foc mistuitor, pentru poporul Său este un soare și un scut (Apoc. 20:6; Ps. 84:11).

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou: pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră” (Apoc. 21:1). Focul care îi consumă pe cei nelegiuți curăță pământul. Orice urmă de blestem este îndepărtată. Niciun iad arzând veșnic nu va păstra înaintea celor răscumpărați consecințele grozave ale păcatului.

O singură amintire

Numai o singură amintire rămâne: Mântuitorul nostru va purta pentru veșnicie semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale, se vor păstra pe veci urmele lucrării pline de cruzime pe care a făcut-o păcatul. [...] Iar semnele umilinței Sale formează cinstea Sa cea mai înaltă; prin veacurile veșnice, rănilor de la Calvar vor provoca lauda Sa și vor face cunoscută puterea Sa.

„Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului!” (Mica 4:8). A venit vremea către care au privit cu ardoare oamenii sfinți de la data de când sabia învăpăiată a oprit prima pereche din Eden, timpul pentru „răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu” (Efes. 1:14). Pământul, care a fost dat omului de la început să fie împărăția sa și care a fost trădat în mâinile lui Satana și ținut multă vreme de acest dușman puternic, a fost adus înapoi prin marele plan de mântuire. Tot ce a fost pierdut prin păcat a fost recăștigat. [...]

„Poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite.” „Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale «Mântuire» și porțile tale «Laudă». Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor” (Is. 32:18; 60:18; 65:21-22). [...]

Durerea nu poate să existe în atmosfera cerului. Nu vor mai fi lacrimi, nici convoaie funebre, nici urme de plâns. „Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici tipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apoc. 21:4).

Slava veșniciei

Acolo este Noul Ierusalim, metropola slăvită a noului pământ. În cetatea lui Dumnezeu „nu va fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie și nu va dori odihnă. Acolo nu va fi oboseală în a face voia lui Dumnezeu și în a da laudă Numelui Său. Vom simți mereu prospețimea dimineții și mereu vom fi departe de încheierea ei. „Nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apoc. 22:5). Lumina soarelui va fi înlocuită cu o lumină care nu este supărată, cu toate că întrece strălucirea de la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă Cetatea Sfântă cu o lumină care nu slăbește. Cei răscumparați umblă în slava fără soare a unei zile permanente.

„În cetate n-am văzut niciun templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt templul ei” (Apoc. 21:22). Poporul lui Dumnezeu are privilegiul să păstreze o legătură deschisă cu Tatăl și cu Fiul. [...] Vom sta în prezența Lui și vom privi slava feței Sale.

Acolo, cei mântuiți vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți. Dragostea și simpatia pe care Însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet își vor găsi acolo exercitarea cea mai curată și cea mai plăcută. [...]

Acolo, minți nemuritoare vor contempla, cu o bucurie care nu va slăbi niciodată, minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumprătoare. [...] Acumularea de cunoștințe nu va mai obosi mintea și nu va mai secătui puterile. Acolo, cele mai mari planuri vor fi realizate, cele mai înalte aspirații vor fi atinse, cele mai înalte ambiții vor fi îndeplinite și încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, ținte noi care să solicite puterile minții, ale sufletului și ale corpului.

Toate comorile universului vor fi deschise spre studiu mântuiților lui Dumnezeu. Neîncătușați de moarte, ei își iau zborul neobosit către lumile îndepărtate — lumi care au fost mișcate de durere la vederea necazului oamenilor și au tresăltat în cântări de bucurie la vestea despre un suflet salvat. Cu o bucurie de nedescris, copiii pământului ajung părtași la bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. [...]

Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, cresc și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satana, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și, cu o bucurie și mai entuziastă, își ating harpele de aur și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șede pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” (Apocalipsa 5:13)

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire. ■

Acest articol este extras din *Tragedia veacurilor*, pp. 662–678. Adventiștii de ziua a șaptea cred că **Ellen G. White** (1827–1915) a exercitat darul biblic al profeției în timpul celor peste 70 de ani de slujire publică.

ACEST ARTICOL ESTE EXTRAS DIN PAGINILE 139–160 ALE CĂRȚII *THE MINISTRY OF HEALING* (DIVINA VINDECARE, MOUNTAIN VIEW, CALIF.: PACIFIC PRESS PUB. ASSN, 1905).

ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA CRED CĂ ELLEN G. WHITE (1827–1915) A MANIFESTAT DARUL PROFEȚIEI BIBLICE PE PARCURSUL A PESTE 70 DE ANI DE SLUJIRE PUBLICĂ.

ÎNȚEBĂRI PENTRU meditație și discuție

1. Când privești în viitor, către sfârșitul păcatului, este ceva care te înspăimântă? Ce anume?
2. Care este semnificația faptului că Isus poartă de-a lungul întregii veșnicii semnele răstignirii Sale?
3. Pentru tine, care va fi cel mai bun și mai dorit aspect al unei vieți veșnice în prezența lui Dumnezeu?

Sabat după-amiază

Revenirea celuilalt Mângâietor

ÎNTOARCEREA DUHULUI SFÂNT (SAU A TA) DIN EXIL

REMUS SOARE

Îmbrățișarea divină de la sfârșit de an, pe care noi o numim Săptămâna de Rugăciune, a avut ca motiv călăuzitor întoarcerea Domnului Isus Hristos. Fără a umbri strălucirea tematicii, ci, considerând că zugrăvirea revenirii Mângâietorului (Luca 2:25) de către Ellen White în mesajul de dimineață a fost apoteotică, prezentarea finală solicită îndreptarea atenției către altă temă: revenirea celuilalt Mângâietor (Ioan 14:16).

Pentru poporul lui Dumnezeu, înțelegerea deplină a însemnătății revenirii lui Isus și pregătirea pentru acest eveniment sunt condiționate de întoarcerea acasă a Duhului Sfânt. Dar, dacă Domnul Isus este așteptat să revină în slavă, Duhul Sfânt trebuie să Se întoarcă din exil. Încă din secolul al II-lea, rolul de conducător spiritual al credincioșilor a fost preluat de către episcop. Puțin mai târziu, Duhul Sfânt a fost ostracizat de instituția bisericii, iar doctrina despre El a devenit cenușăreasa¹ teologiei timp de șaisprezece secole. Nu înseamnă că menționările despre Duhul Sfânt dispar din scrierile teologilor, însă ele se rezumă la mici tratate de pneumatologie, dialoguri între Aristotel și Biblie, nemaifiind evocări ale faptelor și prezenței Sale regeneratoare.

Nimeni nu a mai scris vreodată despre Duhul Sfânt așa cum au făcut-o Luca sau Pavel. Proeminența relatărilor slujirii Duhului Sfânt, la Luca, pare a fi rezultatul fascinației față de forța uimitoare a darurilor și lucrării Duhului, fenomene ce își reflectau activitatea în ființa umană. Ca medic, el cunoștea omul, limitele și neputințele sale destul de amănunțit. Omul ar fi putut construi în propria ființă un edificiu eficient al regenerării spirituale, în fața căruia orice spirit rău să rămână neputincios, doar dacă Duhul lui Dumnezeu era preluat acolo. El constatase această realitate, rămăsese încântat de ea și o consemna cu înfocare, nedorind să se piardă nicio relatare. După secolul al III-lea, limbile de foc ale Duhului Sfânt par să

fi fost acoperite de tăciunii fumegânzi ai tradițiilor bisericești.

Invitația de la finalul Săptămânii de Rugăciune este să readucem Duhul Sfânt acasă! Să redescoperim spiritul predecesorilor reformatori, spiritul predecesorilor adventiști. Acesta a fost jar încins la flacăra Duhului Sfânt. Să fim „purători de lumină, nu păstrători de cenușă”!² Să ne revizuim pretențiile în ce privește cunoașterea și trăirea adevărului! Să scuturăm Duhul de cenușa exilului și să facem ca biserica lui Dumnezeu să devină purtătoarea unei văpăi de nestins. Să facem din noi locuința Duhului Sfânt, ca El să dea fervoare vieții noastre de credință. Să nu stingem Duhul (1 Tes. 5:19), ci să Îl reaprimem în fiecare dintre noi!

Unde locuiește Duhul Sfânt?

Dumnezeu, atât cât a putut locui pe pământ în mijlocul poporului Său, a locuit într-un apartament cu două camere: una se chema *Sfânta*, iar cealaltă *Sfânta Sfințelor*. Duhul Sfânt fusese obișnuit să locuiască și El în două încăperi. Una era biserica, iar cealaltă era odaia trupului fiecărui credincios care Îl adăpostea prin credință. Cămarile acestea nu însemnau două opțiuni dintre care Duhul Sfânt putea alege una, în funcție de ospitalitatea gazdei. El sălășluia în amândouă deopotrivă. Putea locui în biserică pentru că locuia, de asemenea, în inima credincioșilor care o compuneau. Când Duhul Sfânt Se va întoarce din exil, Își va căuta odăile Sale de mai înainte: biserica și pe tine.

Prima odaie. De multe ori, în Biblie, prezența Duhului Sfânt este asociată cu strângerea laolaltă a grupului de credincioși. El Se manifestă atunci când ei sunt împreună în odaia de sus (Ioan 20:19-22), la Cincizecime (Fapte 2:1-4), în casa lui Corneliu (Fapte 10:44-47). Practic, credincioșii devin comunitatea Duhului Sfânt, căreia El îi dă viață (Fapte 2:1-21), pe care o menține unită (Efes. 4:3), pentru

care mijlocește (Rom. 8:26), spre care Își îndreaptă darurile (1 Cor. 12:4,7-11), a cărei guvernare o asigură (Fapte 8:29; 10:19,20), către care vorbește (Evrei 3:7; Apoc. 2:7) sau prin care vorbește (Matei 10:19). Dacă nu se întâmplă aceasta în biserica ta, înseamnă că Duhul Sfânt nu S-a întors încă din exil.

Când Duhul Sfânt locuiește în odaia bisericii, biserica devine cea mai bună speranță pentru vitalitatea spirituală a membrilor ei, indiferent dacă ei recunosc sau nu. Când Duhul Sfânt locuiește în odaia bisericii, membrii ei devin parte a extinderii istorice a comunității lui Dumnezeu de la origini până la proslăvire. Ca parte a bisericii, fiecare credincios devine un descendent al „norului atât de mare de martori” (Evrei 12:1), care au experimentat prezența Duhului Sfânt și au trăit în lumina revelației venirii lui Isus. Membrii acestei biserici o iubesc, o vorbesc de bine și au respect față de doctrina și slujitorii ei, ca semn al maturității spirituale.

A doua odaie a Duhului Sfânt este făptura credinciosului (1 Cor. 6:19; Rom. 8:9; 2 Tim. 1:14). Duhul Sfânt îi ajută pe cei în a căror inimă locuiește să își supună firea păcătoasă pentru a deveni, în spirit, copii ai lui Dumnezeu și a mărturisi despre aceasta. Prin Duhul care este în inima lor, ei manifestă o dorință arzătoare de a trăi în prezența lui Dumnezeu, de a împlini voia Tatălui, de a privi frumusețea Fiului și de a se întâlni cu Cuvântul inspirat. Dacă nu s-a întâmplat aceasta în inima ta, să știi că Duhul Sfânt nu a revenit acasă.

Nu aștepta întotdeauna demonstrații spectaculoase pentru a cunoaște dacă Duhul Sfânt S-a întors din înstrăinare. Unii, fascinați de limbile de foc ale Cincizecimii, zăbovesc în așteptarea zilei în care ravagiile sufletului lor și ale sufletului bisericii se vor preface în focuri de artificii. În timpul Conciliului de la Ierusalim (Fapte 15), Luca nu menționează în niciun moment prezența Duhului Sfânt la activitățile adunării și nici manifestări speciale ale Acestuia. Doar putem observa cum credincioșii și-au exprimat opiniile și au ajuns la un acord asupra felului de viață creștină și al statutului neamurilor. Acest acord a fost prezentat ca o decizie comună, a lor și a Duhului Sfânt, prin cuvintele: „Căci ni s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă” (Fapte 15:28). De ce o recunoaștere consensuală de felul acesta? Să ne amintim că Luca deja prezentase personajele principale ale întâlnirii de la Ierusalim ca fiind umplute de Duhul Sfânt (Fapte 2:4; 4:31; 13:9). Concluzia este limpede. Când oameni plini de Duhul Sfânt se reunesc ca să plănuiască pentru binele bisericii, Dumnezeu le consolidează decizia prin claritatea acordului. Așa s-a întâmplat în situația alegerii lui Matia sau a celor șapte diaconi. În cazul diaconilor, rugăciunea este semnalată doar la sfârșitul numirii lor, ca o ratificare a alegerii făcute. Duhul Sfânt locuiește în armonia dintre frați, chiar dacă nu Se face cunoscut printr-o atenționare explicită.

Lucrarea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt este harnic. Lucrează în fiecare odaie atunci când I se permite. Unele activități ale Duhului Sfânt

au fost prezentate schematic odată cu descrierea celor două încăperi. În continuare, nuanțăm alte câteva aspecte ale slujirii Sale.

Prin Duhul Sfânt sunt înălțate rugăciunile credinciosului (Iuda 20). Tot prin El este înfăptuită lucrarea de regenerare spirituală, de calificare pentru slujire și de sigilare a creștinului (Ef. 1:13). Dragostea, combustibilul vieții de credință, este depozitată în Duhul Sfânt (Col. 1:8). Harul vine din aceeași sursă (Fil. 2:1). La fel și bucuria creștinului. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu nu este numit nici Duhul dragostei, nici Duhul harului și nici Duhul bucuriei, ci Duhul Sfânt³. Pentru că lucrarea Sa specifică este sfințirea (1 Petru 1:2; 2 Tes. 2:13; 1 Cor. 6:11; 1 Tes. 4:7,8). Scopul lucrării Lui este de a transforma făptura umană pentru a putea produce roadele sfințeniei. Duhul Sfânt ajută credinciosul să își supună firea păcătoasă, egoistă, pentru a trăi adevărata viață (Rom. 8:13). De asemenea, întărește puterea vieții spirituale a credinciosului (Ef. 3:16) și îi produce simțământul că este fiu al lui Dumnezeu. În vremurile apostolice, prezența Duhului Sfânt în viața credincioșilor era atât de universală, încât, fără ea, orice persoană era descalificată de la slujirea creștină (Iuda 19).

Duhului Sfânt I-a fost atribuită autoritatea transmiterii mesajului către cele șapte biserici din Apocalipsa. Cu siguranță, El are ceva să-i spună și bisericii tale, dacă este ascultat. În biserică și prin intermediul ei, Duhul Sfânt mărturisește despre Isus Hristos (Ioan 15:26) și despre lucrările lui Dumnezeu (Fapte 2:11). La fel de impresionante ca limbile de foc din Ziua Cincizecimii trebuie considerate și limbile ucenicilor, care „vorbeau lucrurile minunate ale lui Dumnezeu”.

Păstrarea unității bisericii este o altă însărcinare a Duhului Sfânt (Ef. 4:3). El unește biserica prin legătura păcii și îi adoptă pe credincioși în familia divină (Rom. 8:15) ca frați și surori. În greaca clasică, existau două cuvinte prin care era exprimată legătura frățască. Unul era *phrater* și celălalt *adelphos*. Primul cuvânt nuanța mai degrabă o realitate socială comună, apartenența la același clan, sau *phratra*. Noul Testament utilizează în exclusivitate celălalt termen, *adelphos*. Etimologia lui vine din *a-delphus*: „împărtășirea pântecelui”, „matrice comună”. Aceasta înseamnă că biserica Duhului Sfânt nu este formată din clanuri, din ginți de „patriarhate” și „matriarhate”, unite în jurul vreunui boier sau jupănesc, ci din frați și surori care împărtășesc același pântec matern, aceeași matrice, aceeași origine. Duhul Sfânt produce în noi simțământul acestei frățietăți și ne ajută să strigăm Ava, adică Tată (Gal. 4:6; Rom. 8:14-16). Această ipostază ar trebui să se concretizeze într-o atmosferă de prietenie între frați în toate momentele și la toate nivelurile slujirii. Dacă nu se întâmplă așa în biserică, este doar pentru că Duhul Sfânt Se află încă în exil. Martin Luther ne-a oferit, odată cu Reforma, și măreția staturii prieteniei creștine. Chiar dacă nu a sistematizat teologic această temă, Luther arată că e foarte atras de ea prin multitudinea de reflexii pe care i le dedică. În traducerea Bibliei, introduce frecvent cuvântul „prietenie” și asocieri ale termenului cu o predilecție deliberată.⁴

Pentru Luther, biserica este o comuniune a prieteniei, iar a trăi în duh înseamnă a trăi în prietenie cu Dumnezeu.

Lucrarea omului în relație cu Duhul Sfânt

Există trei lucruri esențiale de care un credincios ar trebui să țină cont pentru a putea recupera teritoriile pierdute ale relației cu Duhul Sfânt. În primul rând, creștinul ar trebui să păstreze în permanență în inima lui un simțământ de îndatorare. A rămâne dator Duhului Sfânt este o dimensiune a sfințirii umane. Nu este o stare rușinoasă, ci un dar divin care te ajută să trăiești îngrijit.

Golirea de sine este a doua sarcină a omului în relație cu Duhul lui Dumnezeu. Deșarja opiniilor păcătoase, a prejudecăților, a năzuințelor egoiste și a oricărui lucru străin de Dumnezeu este precondiția umplerii cu Duhul Sfânt.

Umplerea cu Duhul Sfânt este al treilea lucru important pentru redobândirea frecvențelor spirituale. A fi plini de Duh este o poruncă a Bibliei, nu o recomandare, un imperativ, nu o opțiune, o poruncă scrisă la plural (Ef. 5:18). Umplerea cu Duhul Sfânt nu este o experiență care are loc o singură dată în viață. În Fapte 2:4, suntem informați că, în Ziua Cincizecimii, toți ucenicii „s-au umplut de Duh Sfânt”. Ulterior, Fapte 4:31 consemnează că „toți s-au umplut de Duhul Sfânt”, deși beneficiarii acestui cargo spiritual erau aceleași persoane de mai înainte. Umplerea cu Duhul Sfânt din Fapte 4:31 nu are loc pentru că ucenicii s-ar fi golit între timp, ci pentru că acesta este un proces continuu. Plinătatea de astăzi nu seacă mâine, dar este insuficientă pentru lucrarea de mâine. Din două motive: 1) pentru că umplerea de azi te determină să crești și 2) pentru că mâine ți se va cere să lucrezi în conformitate cu noua ta statură.

Activități ale Domnului Isus în relație cu Duhul Sfânt

Ioan Botezătorul a spus că, Domnului Isus, Dumnezeu „nu-I dă Duhul cu măsură” (Ioan 3:34). Domnul Isus a primit calificarea slujirii în acord cu făgăduința din Isaia 11:2: „Duhul Domnului Se va odihni peste El.” La botezul lui Isus, Duhul Sfânt S-a prezentat într-o manifestare simbolică (Matei 3:16) ce sugera această odihnă a Sa asupra Mântuitorului. Isus Însuși a revendicat împlinirea profețiilor Vechiului Testament referitoare la darul Duhului în propria persoană (Is. 61:1 în relație cu Luca 4:18; Is. 42:1-4 în relație cu Matei 12:18). Domnul Isus a mers în pustia ispitirii prin inițiativa Duhului (Matei 4:1). Și-a început lucrarea din Galileea tot în puterea Duhului (Luca 4:14). Prin Isus se manifesta puterea Duhului în vindecarea oamenilor (Luca 5:17; Fapte 10:38). Tot prin Duhul Sfânt, Isus le-a dat sarcini apostolilor (Fapte 1:2). Bucuria Domnului Isus se exprima în Duhul (Luca 10:21). Probabil la fel era și în cazul celorlalte emoții interioare ale Lui. Isus S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, prin Duhul cel veșnic. (Evrei 9:14). Lucrarea lui Isus a fost înconunată de învierea din moarte, în care Duhul Sfânt are

un rol. Rolul acesta va fi reexercitat la învierea tuturor celor în al căror trup se va regăsi (Rom. 8:11).

Apel către inimi

Dacă Domnul Isus a avut trebuință de această relație cu Duhul Sfânt, poți cugeta la cât de mare ar fi nevoia inimii tale? Să fii un om al lui Dumnezeu este cea mai plăcută afirmație care se poate face despre tine. Omul lui Dumnezeu are în el Duhul lui Dumnezeu, împlinește voia lui Dumnezeu, trăiește după reguli sfinte în certitudinea mântuirii, studiază Cuvântul lui Dumnezeu și îl proclamă altora. Nu este calificare mai înaltă pe care să o poți atinge decât cea pe care ți-o dă prezența Duhului Sfânt în inima ta.

Și nu uita că, în relația dintre om și Duhul Sfânt, adevăratul exilat nu este El. Lumea pribegilor mârșniți și a răătăcirilor amare este lumea omului. Viața în exil este tulbură, și amintirile ei, posomorâte. Poetul Ovidiu a scris în exil *Tristele*, iar Victor Hugo, *Mizerabilii*. O singură comedie a fost scrisă în exil, *Divina Comedie*, a lui Dante. Însă aceasta redă situația lui de viață, pe care o aseamănă cu rătăcirea prin infern. Duhul Sfânt aduce bucurie, pace, dragoste și reînnoire. Ți le aduce și ție atunci când semnezi decretul de întoarcere din surghiun. A Lui sau, mai degrabă, a ta. „Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă și nu oboresc, umblă, și nu ostenesc” (Is. 40:31). ■

¹ G. J. Sirks. *The Cinderella of Theology: The Doctrine of the Holy Spirit*. The Harvard Theological Review, vol. 50, no. 2 (apr. 1957).

² R. J. Pöhler. *Keepers of flame or preservers of ashes?* [2nd European Congress of the EUD Students' Association, Eisenberg, Germany, 1–3 nov. 2002].

³ F. D. Denio. *The scriptural teaching respecting the Holy Spirit*. Journal of biblical literature. vol. 15, no. 1/2 (1896) pp. 135–150.

⁴ R. J. Frey, *Freundlichkeit gottes: Friendship in the biblical translation and theology of Martin Luther*. Doctoral Dissertation – Yale University (1999).

REMUS SOARE ESTE PASTOR
ÎN MADRID, UNIUNEA SPANIOLĂ.

ÎN TREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1. Care sunt aspectele cele mai semnificative ale lucrării Duhului Sfânt în „odaia” bisericii?
2. Care sunt cele trei lucrări esențiale pe care credinciosul le are de făcut în relație cu Duhul Sfânt?
3. În care activități ale Domnului Isus este evidențiată relația cu Duhul Sfânt?

PRIMUL SABAT

De memorat:

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

Un apel cu voce tare

Eram foarte obosit, iar în sala de așteptare a aeroportului era atât de răcoare și de bine! Mă aflam de câteva săptămâni în Caraibe, unde venisem cu scopul de a face fotografii și de a realiza un film despre numeroasele activități ale membrilor bisericii noastre de acolo.

Filmasem pastori și laici care le vorbeau despre dragostea lui Dumnezeu tuturor celor cu care se întâlneau. Văzusem doctori care îi vindeau pe bolnavi, văzusem studenți care învățau ca să devină medici, predicatori sau profesori. Cunoscușeam câțiva adevărați eroi care sacrificaseră mult ca să se poată închina Dumnezeului pe care Îl iubeau. Fotografiasem

tineri care transmiteau informații despre cum poate fi învinsă boala. Ascultasem cântece și predici inspiratoare și asistasem la botezul celor convertiți. Acum venise timpul să mă întorc acasă.

Am închis ochii și am simțit cum se risipea presiunea programului aglomerat. Peste puțin timp, aveam să dorm acasă, în patul meu.

Deodată mi-am dat seama că nu se mai auzea în jurul meu nicio voce. Sala de așteptare, care cu numai câteva secunde înainte forfotea de pasageri, copii, agenți, rămăsese goală. Nu se mai auzea decât motoarele avioanelor.

Am intrat în panică. Avionul meu! Avionul care trebuia să mă ducă acasă plecase fără mine! Am pierdut avionul! Am adormit și am rămas în urmă!

În clipa aceea, am auzit la difuzoarele din sala de așteptare o voce puternică. „Atenție, vă rog! Atenție, vă rog! Acesta este ultimul apel de îmbarcare pentru zborul 982 cu destinația Miami. Toți pasagerii ar trebui să se afle deja la bordul avionului. Dacă aveți bilet pentru zborul 982, prezentați-vă de urgență la poarta de îmbarcare. Acesta este ultimul apel.”

Cred că am stabilit un nou record la timpul de îmbarcare, atât de repede am fugit. Ușa avionului era pe punctul de a se închide în timp ce eu alergam spre ghișeu și strigam: „Stați! Trebuie să urc în avionul acela. Am bilet! Vedeți? Vă rog, lăsați-mă să urc! Vreau să mă duc acasă!”

Voi auziți un glas puternic care vă cheamă? Chiar acum, Cineva face un apel cu voce tare la toți oamenii din lumea aceasta. Este glasul lui Dumnezeu, care se face auzit prin cei trei îngeri pe care i-a trimis cu două scopuri: (1) să ne atragă atenția asupra unor pericole care vor apărea și (2) să ne spună ce trebuie să facem ca să mergem acasă împreună cu Isus.

Într-o ocazie, o voce puternică m-a trezit din somn și m-a zorit să mă urc în avion *de urgență*. Dumnezeu face apel la noi cu voce tare, doar că nu ne cheamă să mergem la Miami, ci la cer! Să avem grijă să nu adormim și să ascultăm glasul Lui!

Împarte cu alții

Dacă ai fi în locul lui Dumnezeu, ce le-ai spune locuitorilor acestui pământ ca să-i convingi să meargă în cer ca să fie cu tine? Notează aici mesajul și trimite-l prin e-mail tuturor cunoscuților tăi!

De memorat:

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului.” (Apoc. 14:6)

Școala de îngeri

Nu vreau să merg la biserică, zise Justin îmbufnat și își încrucișă brațele la piept.

— De ce? îl întrebă tatăl lui de la volanul mașinii. Am crezut că-ți place la biserică!

— Prefer să fac altceva astăzi, să mă joc sau să mă uit la desene. La biserică mă

cam plictisesc.

— Păi, să știi că ai dreptate, răspunse tatăl dând din cap aprobator. În comparație cu joaca și cu desenele, la biserică este cam plictisitor.

— Îmi dai dreptate? îl întrebă băiatul clipind nedumerit.

— Sigur, zise tatăl zâmbind. De aceea, astăzi nu mergem la biserică!

— Nu mergem?

— Nu.

— Grozav! zise Justin încântat, săltând pe banca.

— Dar, adăugă tatăl, mergem într-un loc unde o să înveți să fii înger. O să înveți cum să pui capăt războaielor, cum să-i faci pe oameni mai sănătoși și mai iubitori...

— Și cine o să mă învețe toate astea? se interesă băiatul.

— Dumnezeu! zise tatăl.

— De unde știi? spuse băiatul cu o privire cercetătoare.

— Pentru că El a spus așa: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). Crezi că El ar vrea să vestim Evanghelia fără să învățăm mai întâi cum să facem acest lucru? Avem nevoie de cunoștințe și de exercițiu. Avem nevoie să învățăm. Avem nevoie să mergem într-un loc special, o dată sau de două ori pe săptămână, unde să învățăm cum să fim îngeri pentru toți oamenii. Iar acest loc special se numește...

Tatăl se opri din vorbit și trase mașina într-o parcare aglomerată, plină cu oameni zâmbitori.

— Se numește *biserică*, încheie Justin propoziția, zâmbind sfios când își dădu seama unde se aflau.

— În vremurile biblice, oamenii mergeau la templu. Astăzi, noi mergem la biserică. Dar scopul este același: să învățăm cum să răspândim vestea bună despre dragostea lui Dumnezeu, adică „Evanghelia”. Înțelegi acum?

Justin dădu din cap în semn că da și spuse:

— Știi ceva, tati?

— Ce anume?

— Mă bucur că putem merge la biserică asta mică. Îmi pare rău că am fost nemulțumit de ea. Vreau să fiu un înger pentru Dumnezeu. Vreau să le spun tuturor despre dragostea Sa!

Apoi au coborât amândoi din mașină și au intrat în biserică.

Împarte cu alții

Dacă ai fi pastor, ce ai face pentru ca toți cei prezenți să aibă în biserică ta o experiență interesantă, din care să aibă de învățat? Alcătuieste o listă și oferă-i-o pastorului tău. Apoi fii gata să-l ajuți cu tot ce poți!

De memorat:

„Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”
(Matei 24:3)

Pregătiri

Lisa, o fată de zece ani, era în culmea fericirii.

— Se vede venind? o întreba mama din pragul ușii, ținând în mâini o plăcintă caldă cu zmeură, tocmai scoasă din cuptor. Plăcinta cu zmeură este preferata ei, știi...

— Da, știi! spuse Lisa radiind de bucurie. Și îi plac merele coapte, pepenele și ore-

zul spaniol.

Mama puse plăcinta fierbinte la răcit pe o poliță lângă fereastră și se așeză ostenită în balansoarul din verandă.

— Ți-e dor de sora ta, așa-i? o întreba ea.

Lisa dădu din cap aprobator și zise fascinată:

— Sarah călătorește cu nava și vede atât de multe locuri frumoase... De fiecare dată când este det... deta...

— Detașată, o ajută mama.

— Da, detașată voiam să spun. De fiecare dată când e detașată, Marina Militară o trimite în locuri exotice. Asta înseamnă „ciudat”, „neobișnuit”. Știi din dicționar! Eu n-am fost niciodată într-un loc exotic, continuă ea după o scurtă pauză. Asta dacă nu punem la socoteală camera lui Daryl...

Mama pufni în râs.

— Cred că și-a făcut totuși curat pentru că vine Sarah. Toată casa strălucește de curățenie!

— Tot ce-i mai bun pentru Sarah! spuse Lisa zâmbind. Vreau să se simtă bine acasă.

— Ce bine ar fi, adăugă mama cu un oftat, dacă oamenii ar face asemenea pregătiri și pentru *Altceineva* care trebuie să vină...

— Cine trebuie să vină? întreba fata mirată.

— Isus! Se va întoarce la noi.

— Când? spuse ea cu respirația întretăiată.

— În curând. Isus le-a spus ucenicilor că, înainte ca El să vină, lumea noastră va fi un loc periculos. De aceea s-a înrolat Sarah în Marina Militară. Vrea să ajute la menținerea păcii în lume.

— Da, știi. Te referi la semnele despre care a vorbit Isus, la semnele venirii Lui.

Alte pregătiri

— Când ați aflat că o să vină Sarah acasă, ați avut grijă să vă faceți curat în camere, să spălați podeaua, să culegeți flori de câmp frumoase, să vă îmbrăcați în haine curate — ați făcut toate aceste lucruri pentru Sarah. Și eu am făcut la fel. Am gătit ce-i place ei să mănânce, ca de exemplu, plăcinta asta cu zmeură. De ce am făcut noi toate astea?

— Pentru că o iubim pe Sarah, răspunse Lisa cu un zâmbet larg. Vrem să se simtă bine acasă.

— Și știi ceva? Eu cred că fiecare creștin trebuie să facă astfel de pregătiri, pentru ca toți oamenii să știe că în curând va avea loc un eveniment extraordinar. Vine Prietenul nostru cel mai bun, Isus, iar noi trebuie să le arătăm tuturor că suntem gata să-L întâmpinăm!

Chiar atunci apărură la colțul străzii o mașină, iar Lisa începu să țopăie de bucurie.

— Uite că vine! Vine! strigă mama.

Mama și Lisa i-au făcut, vesele, cu mâna. Erau pregătite să o întâmpine pe cea de care le fusese atât de dor și care acum se întorcea acasă.

Împarte cu alții

Scrie cinci lucruri pe care le poți face pentru a le arăta prietenilor și vecinilor tăi că Isus vine curând. Apoi scrie un cântec prin care să-ți exprimi bucuria!

De memorat:

„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor.” (2 Petru 3:3)

Simptomele

Arăți cam rău, remarcă tatăl când îl văzu pe Kim intrând, clătănându-se, în bucătărie. Băiatul era în pijamale și ținea într-o mână un pahar cu suc de portocale pe jumătate plin, iar în cealaltă mână o cutie cu pastile de vitamina C.

— Ba nu, sunt bine! îl contrazise Kim. Doar că tușesc, îmi curge nasul, mă doare în gât, am febră și îmi țiue urechile.

Tata izbucni în râs și îl compătimi:

— Sărman copil!

— Mă numești „copil”? ripostă Kim încruntat. Am 13 ani și prefer să mă numești „tânăr” sau „adult în devenire”!

Tatăl clătina din cap și schimbă subiectul:

— Știi exact care e problema ta de sănătate!

— Bine, domnule doctor, ce diagnostic îmi puneți?

— Este clar că avem de-a face cu o entorsă de gleznă, îl anunță tatăl.

— Entorsă de gleznă?? întrebă Kim surprins.
— Dar *tu* ce boală crezi că ai? replică tatăl ridicând din sprâncene.

— Nu e nimic altceva decât o răceală.

— Deci, spuse tatăl apăsător, îți dai seama că ai răcit pentru că ai simptome specifice răcelii.

— Normal.

— Și deciziile le luăm tot pe baza unor simptome, sau semne, continuă tatăl.

— Păi da, admise băiatul, încercând să înțeleagă ce sens avea toată această discuție.

— Atunci, de ce îți e atât de greu să crezi că Isus vine curând?

— Dar ce legătură are răceala mea cu venirea lui Isus?

Un subiect demodat

— Păi, mi-ai spus aseară că nu crezi că venirea lui Isus este aproape. Și ai mai spus că ești de acord că trebuie să ne iubim semenii și să fim buni cu ei, să ne bucurăm de iertarea lui Dumnezeu, dar că a doua venire este un subiect demodat.

— Așa este.

— Și cum rămâne cu simptomele? insistă bărbatul.

— Simptome? Ce simptome?

— Isus le-a spus ucenicilor Săi că, înainte de sfârșitul timpului, vor fi calamități, epidemii și că oamenii vor fi atât de speriați, încât inimile o să le cedeze! Ce poți spune despre toate bolile astea nou-apărute? Unii îi exploatează pe săraci și se îmbogățesc pe spinarea lor. Toate astea sunt niște simptome, Kim! Sunt semnele că Isus vine curând, iar noi trebuie să le dăm de știre oamenilor.

— Dacă e așa cum spui, atunci de ce nu a venit Isus până acum? îl chestionă Kim.

— Nu știu, zise tatăl dând din umeri. Sunt sigur că are motivele Lui. Dar, dacă observi semnele și crezi, atunci crezi și în promisiunea revenirii. Eu cred că ar trebui să le spunem altora despre semnele acestea și despre promisiunea Lui.

— Bine, bine, ai dreptate, zise Kim tușind. Am să iau mai în serios revenirea lui Isus. Și am să încerc să le spun și altora, adăugă el întorcându-se să plece. La un moment dat însă, se opri din drum și adăugă: Am să încep imediat ce scap de entorsa asta de gleznă...

— Țasta e băia..., pardon, tânărul meu! spuse tatăl cu mândrie.

Împarte cu alții

Desenează trei lucruri pe care le poți face acasă, la biserică sau în localitatea ta, pentru a le aduce aminte oamenilor că Isus vine curând. Scrie următorul text deasupra desenelor: „Iată, Eu vin curând!” (Apocalipsa 22:12)

De memorat:

„Întâi vor învia
cei morți în Hristos.”
(1 Tesaloniceni 4:16)

În așteptarea coacerii recoltei

Terry stătea în picioare și privea atent pământul proaspăt arat. Deasupra, păsările ciripeau plăcut, iar norii alunecau ușor pe bolta albastră. De trei ore îl urmărea pe tatăl lui cum semăna semințe, dar nimic nu se întâmpla. Iar pentru un copil de 5 ani, așa ceva era inacceptabil.

Tatăl lui muncise din greu la pregătirea terenului: pusese exact cât îngrășământ era nevoie și așezase boabe de porumb în fiecare grămăjoară perfectă de pământ, pe stratul perfect drept. Soarele strălucea și vântul sufla printre ramurile stejarilor bătrâni din spatele casei. Era timpul! Și totuși nu se întâmpla nimic!

Tata veni lângă băiat și îi zâmbi.

— Stai de vorbă cu grădina? îl întrebă.

— Nu. Cu semințele, răspunse el, arătându-le cu degetul. Le-ai pus în pământ de dimineață, și diseară vreau să mănânc porumb fiert. Ce mai așteaptă? Semințele astea nu fac nimic!

— O, dar ele fac ceva foarte important, îl contrazise tatăl.

— Păi ce fac? întrebă Terry curios.

— Așteaptă. Așteaptă ca zilele să devină mai lungi, ca soarele să strălucească mai puternic, ca aerul să fie mai cald și ca ploile de vară să ude pământul, ca să soarbă din seva dătătoare de viață. Atunci o să se întâmple ceva uimitor.

— Ce-o să se întâmple? se interesă băiatul, aplecându-se ca să le vadă mai bine.

— Semințele vor încolți, vlăstarele vor ieși din pământ, iar rădăcinile se vor înfige tot mai adânc în pământ, explică tatăl. Apoi vlăstarele vor lua energie de la soare și vor crește mari, tot mai mari, formând tulpini și frunze, apoi știuleți plini cu boabe mari, numai bune de mâncat cu piure și cu fasole. E nevoie de timp pentru toate astea, dar merită să aștepti!

— De ce trebuie să treacă atât de mult timp? ceru lămuriri băiatul.

— Păi, răspunse tatăl, aruncând o privire peste grădină, trebuie să fie îndeplinite toate condițiile. Totul se petrece la timpul lui și se respectă o anumită ordine. Dar, dacă au lumină, apă și un pământ fertil, semințele cresc. Așa este de când lumea.

Bărbatul făcu o pauză.

— La fel se întâmplă și cu oamenii care au murit — cu Buni și cu unchiul Jarrod. Îți aduci aminte? Noi i-am așezat în sicriu și apoi în pământ. Însă, într-o zi, în curând, Isus va veni și îi va chema afară de acolo. Ei vor trăi din nou și vom fi foarte fericiți să-i vedem. Apoi toți vom merge cu Isus la cer, acolo unde nimeni nu va mai muri și unde în grădini cresc legume delicioase. Vrei să mergi acolo?

După un moment de gândire, Terry răspunse:

— Da. Am să aștept și eu! Am să aștept să mănânc porumb fiert și am să aștept ca Isus să le dea din nou viață lui Buni și unchiului Jarrod.

— Bun plan! îi zise tatăl luându-l de mână și mergând spre casă. Nu este prea plăcut să aștepti, dar merită. O să vezi!

Împarte cu alții

Ai pierdut pe cineva drag? Dacă da, desenează o piatră funerară și scrie pe ea numele lui/ei. Desenează deasupra un soare care să-ți aducă aminte că, într-o zi, Isus îi va reda viața.

De memorat:

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere.” (Apocalipsa 20:6)

Un loc lipsit de pericole

Elsa se uita la frunzele care cădeau din copaci și la iarba care începu-se să se usuce. Observase și stoluri mari de păsări trecând pe cer. Un vânt răcoros străbătea valea, făcând-o să tremure și să se lipească mai strâns de mama ei ca să se încălzească.

— Nu-mi place toamna, protestă ea, vârându-și mâinile adânc în buzunare. Mă face să fiu îngrijorată.

— Îngrijorată? De ce? o întrebă mama.

— Mă tem pentru animale, explică ea, arătând cu mâna spre arborii și spre pajiștile din jur. Ce-or să facă veverițele și păsările pe frigul ăsta? Ce-or să facă vulpile, urșii, căprioarele și cârțițele? Ce-or să facă ele la iarnă, când o să ningă? O să fie atât de frig, încât lacul o să înghețe bocnă și ele n-o să mai aibă nimic de mâncare. Ele nu au sobă cum avem noi acasă. Nu au decât pădurea și zăpada. Nu-mi place!

Împarte cu alții

Instalează în curtea casei câteva căsuțe pentru păsări. Vei face fericite multe animale – și îl vei face fericit și pe Dumnezeu. Propune-le și prietenilor tăi să facă la fel!

După câteva momente de gândire, mama îi spuse:

— Să știi că ai dreptate! Animalele nu au o casă mare cum avem noi. Totuși îl au pe Dumnezeu. Când a creat lumea noastră, El a avut grijă ca fiecare ființă să aibă un adăpost. De fapt, pământul era o mare casă pentru toți locuitorii lui. Oamenii și animalele trăiau pe pajiști sau la umbra copacilor, la fel ca animalele de aici. Mai târziu, după ce a apărut păcatul, Adam și Eva și-au construit o casă a lor. Oamenii au construit apoi orașe și au trăit foarte diferit de cum intenționase Dumnezeu pentru ei. Animalele au continuat totuși să trăiască așa cum le crease Dumnezeu. Păcatul a adus iernile geroase și multe pericole, în special din partea oamenilor. Dar ele și-au săpat ascunzători în pământ, și-au făcut vizuini în scorburile copacilor sau au plecat departe, în sud, unde era mai cald. Multe s-au deprins să doarmă în bârloguri în lunile reci de iarnă, iar altele au reușit să găsească hrană sub nămeții de zăpadă. Animalele trăiesc în sânul naturii, împlinind planul lui Dumnezeu pentru ele și supraviețuind. Dumnezeu ne-a creat și a promis să ne ofere ocrotire. Într-o zi, casa noastră va fi cerul, un loc lipsit de orice fel de pericol. Acolo îl vom cunoaște mai bine pe Dumnezeu și ne vom închina Lui. Vor fi acolo și păsări, și urși, vulpi, veverițe și căprioare. Vom fi din nou o mare familie fericită!

Elsa rămase pe gânduri o clipă și apoi dădu din cap aprobator.

Mama zâmbi și o întrebă:

— Vrei să-L ajuți pe Dumnezeu să aibă grijă de animale?

— Pot să fac asta? spuse ea uimită.

— Sigur! Hai să mergem la magazin și să cumpărăm semințe și boabe de porumb. La iarnă, când o să ningă, o să așezăm în câteva locuri hrană pentru veverițe, iepuri, căprioare și păsări. Ele vor duce semințele și boabele în adăposturile lor și își vor face provizii. Nu va fi chiar ca în Grădina Eden, dar tot le va fi mai bine.

Elsa și mama ei au pornit chiar atunci spre magazin.

De memorat:

„Închinați-vă Celui
ce a făcut cerul și
pământul, marea
și izvoarele apelor!”
(Apocalipsa 14:7)

Închinați-vă Creatorului!

Într-o după-amiază de Sabat, am făcut o plimbare în natură împreună cu soția mea. Ne-am bucurat de verdele crud al frunzelor și am ascultat trilurile voioase ale păsărilor.

La un moment dat, m-am oprit în dreptul unei flori ca să fac o fotografie, iar soția mea a mers mai departe, admirând fluturii și pomii înfloriți.

În clipa aceea, din curtea casei unui vecin a ieșit în goană un câine mare și mișos și s-a năpustit asupra ei, arătându-și colții și lătrând nervos. Era clar că nu avea chef de joacă.

Aveam la dispoziție trei soluții. Prima era să abordez câinele prietenește și să-i spun ceva de genul: „Scuzați-mă, domnule Câine. V-aș fi foarte recunoscător dacă nu ați mușca-o pe soția mea. Vă rog, mergeți înapoi în curtea dvs., iar noi ne vom continua plimbarea liniștiți.”

A doua era să încerc să-l conving că făcea un lucru rău. „Domnule Câine, acțiunile dvs. nu sunt prietenoase. Când ești prietenos, te simți mai bine și ești mai satisfăcut decât atunci când mârâi și îți arăți colții.

Și apoi, s-ar putea să dai de necaz. Poți pur și simplu să latră de două-trei ori și apoi să te întorci în curte!”

Eu am ales însă a treia soluție. Am început să strig la el: „STAI PE LOC! CÂINE RĂU! CÂINE RĂU! PLEACĂ! DU-TE ACASĂ! ÎNAPOI ACASĂ!”

Și s-a întâmplat o adevărată minune! Câinele a făcut cale-ntoarsă și a intrat înapoi în curte. Uf, ce ușurare! Era cât pe ce s-o pățim!

Satana, câinele care mârâie nervos

În captivanta carte cu numele Apocalipsa, Biblia ne spune că Dumnezeu a trimis trei îngeri care să-i avertizeze pe toți oamenii că păcatul este un lucru care îi distruge și că Satana, câinele bătrân, stă să îi atace. Biblia spune că ei rostesc această avertizare cu „glas tare”. Primul înger spune un lucru foarte interesant: „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Cu alte cuvinte, el spune așa: „DUMNEZEU V-A CREAT, DE ACEEA ÎNCHINAȚI-VĂ LUI!”

De ce ține el să le amintească oamenilor că au fost creați de Dumnezeu?

Pentru că mulți au uitat lucrul acesta. Unii cred că ne tragem din maimuță sau că am evoluat din alge. Ei se închină științei sau tehnologiei; se pleacă înaintea conducătorilor umani sau folosesc metode omenești de înțelegere. Dar primul înger are să le dea o veste. Nici știința, nici tehnologia, nici oamenii, nici maimuțele și nici algele nu-i pot salva. Numai Dumnezeu creator îi poate salva.

Dar să nu mă înțelegi greșit. Nu-ți sugerez să te duci acasă la vecinul tău, să bați la ușă și, când deschide, să-i spui cu glas tare: „Bună! Dumnezeu te iubește. El vrea să te salveze din păcat. Vrei să jucăm fotbal?”

Poți totuși să-i spui pe un ton potrivit: „Bună, vrei să jucăm fotbal?” Și pleci cu el și cu alți câțiva prieteni să jucați un meci cinstit, așa cum ar juca Isus.

Iar mărturia aceasta va avea același efect ca mărturia îngerului!

Împarte cu alții

Roagă-l pe pastorul tău să țină o predică despre modul cum a creat Dumnezeu lumea aceasta și tot ce este în ea. Invită-i la predică pe câțiva dintre prietenii tăi.

De memorat:

„Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.” (Apocalipsa 22:5)

Viața veșnică

Cuvântul „veșnic” este dificil de înțeles. De ce? Pentru că nimic nu durează veșnic. Nimeni nu a mers pe jos veșnic, nu a mâncat pizza veșnic, nu a jucat fotbal și nu s-a uitat la televizor veșnic. Tot ce facem are un început și un sfârșit. Fiecare zi are un început și un sfârșit. Începuturi și sfârșituri. Starturi și finaluri. Asta este viața noastră.

Există în Biblie un text care ne spune ce vom face în cer și cât timp va dura viața noastră acolo: „Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor!” (Apocalipsa 22:5)

Aflăm, așadar, că în cer nu vom mai avea nevoie de soare, pentru că slava lui Dumnezeu ne va oferi toată lumina necesară. Și ni se spune că vom împărăți, adică vom trăi ca niște regi. Îmi place în mod deosebit lucrul acesta. Aici, pe pământ, am trăit mereu sub apăsarea lui Satana, care m-a ispitit și de multe ori

mi-a inspirat teamă și nesiguranță. În cer însă nu vor mai exista ispite și păcate care să strice lucrurile bune. Mă bucur că voi trăi ca un rege!

Dar ce înseamnă „în vecii vecilor”? Înseamnă că viața noastră în cer va avea un început, dar nu va avea un sfârșit?

Da. Aceasta este ideea.

Aici va trebui să ne folosim imaginația pentru că, așa cum am spus, niciunul dintre noi nu a făcut până acum un lucru în vecii vecilor sau veșnic. Veșnicia există și va exista mereu. Minte și trupul omenesc nu pot pricepe cum arată o astfel de existență.

Dar în loc să ne frământăm mintea ca să înțelegem ce este veșnicia, mai bine să ne gândim la câteva lucruri concrete ca să înțelegem cum arată ea.

Când eram copil, ieșeam afară și mă jucam cu prietenii mei toată ziua, până la asfințitul soarelui. Atunci mama mă chema din casă:

— Charlie, vino în casă! Se întuneacă.

Mie îmi era greu să mă opresc din joacă. Nu doream să intru în casă. Nu voiam să se facă întuneric. Dorința mea era să stau afară și să mă joc cu prietenii mei... o veșnicie.

În urmă cu câțiva ani, stăteam și-l priveam pe tatăl meu. Era înaintat în vârstă și foarte bolnav, dar zâmbea. Am depănat împreună amintiri și mi-a spus că mă iubea foarte mult. Am izbucnit în plâns și i-am spus:

— Tată, nu vreau să fii bătrân și bolnav. Vreau să vin pe la tine, să stau de vorbă cu tine și să te iubesc... o veșnicie.

La câțva timp după aceea, a murit.

Înțelegi acum ce înseamnă veșnicia? Înseamnă că lucrurile care ne plac nu se termină niciodată. Înseamnă să nu te oprești din joacă. Mai mult, înseamnă să nu te desparti niciodată de tatăl și de mama ta, de prietenii tăi. Pentru cei care-L iubesc atât de mult pe Isus încât vor să trăiască mereu alături de El, veșnicia are început. Dar nu are sfârșit!

Ce mult îmi place veșnicia! Ți place și ție?

Împarte cu alții

Realizează pe o coală de hârtie câteva desene despre cum vrei să-ți petreci timpul în cer. Sub fiecare desen, scrie „VEȘNIC”. Așază desenul la vedere.

Apel pentru colecta Săptămânii de Rugăciune 2015

Stimați frați și stimate surori, dragi prieteni ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea,
De aproape 100 de ani, propunem bisericilor adventiste, în cadrul Săptămânii de Rugăciune, o colectă specială pentru susținerea lucrării misionare mondiale. Vă mulțumim pentru sprijinul neîntrerupt acordat misiunii prin rugăciuni și daruri.

Întotdeauna am fost impresionat de legătura dintre rugăciune și dăruire. A ne ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu. Ellen White scria despre acest subiect: „A înțelege și a ne bucura de prezența lui Dumnezeu este cea mai înaltă exercitare a puterilor omului” (*Advent Review and Sabbath Herald*, 30 mai 1882, paragraf 5, citat din *Our High Calling*, p. 61). Rugăciunea este calea de a trăi această bucurie a comuniunii cu Dumnezeu.

În această Săptămână de Rugăciune, avem ocazia să ne aducem aminte de toate binecuvântările de care am avut parte atât la nivel personal, cât și la nivel de biserică și să mulțumim Domnului prin rugăciune. Conștiința binecuvântării și călăuzirii divine în viețile noastre ne determină să Îi aducem mulțumire, iar recunoștința ne îndeamnă să-I aducem darurile noastre, ca o expresie a dependenței noastre de El.

Avem diverse pasaje în Biblie care vorbesc despre darurile speciale oferite de poporul lui Dumnezeu. Exprimarea mulțumirii prin daruri pentru binecuvântările primite întărește relația noastră cu Dumnezeu.

Darurile Săptămânii de Rugăciune, împreună cu cele ale Școlii de Sabat, reprezintă baza finanțării misiunii noastre mondiale. Anul trecut, colecta pentru misiunea mondială s-a ridicat la 90 000 000 USD. Aceasta reprezintă o creștere de aproape 3% comparativ cu anul anterior. Din toată inima, mulțumim lui Dumnezeu, precum și frățietății noastre. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că în diverse teritorii, între care este și diviziunea noastră, darul pentru misiunea mondială a descrescut în ultimii ani. În ultimii cinci ani, acest dar a scăzut cu 4% în diviziunea noastră.

Așa cum s-a întâmplat în ultimii ani, cea mai mare parte a darului pentru misiunea mondială a fost direcționată către teritorii sau grupuri de populație greu de atins cu mesajul celei de-a doua veniri. Marile orașe, care se extind extrem de rapid, sunt o provocare serioasă. Dacă luăm de exemplu orașul Istanbul, estimările neoficiale indică un număr de locuitori mai mare de 20 000 000, însă în acest oraș sunt foarte puțini adventiști. Numai în India

sunt 56 de orașe care au peste 1 000 000 de locuitori. În aceste orașe veți găsi doar un adventist la fiecare 13 000 neadventiști.

O modalitate de a ajunge la acești locuitori este înființarea de centre de influență, care reprezintă orice posibilitate de a-i contacta pe acești locuitori. În ultimii ani, multe asemenea centre de influență au fost înființate, în special în țările greu accesibile pe alte căi.

Mai multe informații se pot găsi la adresa de internet: www.adventistmission.org.

Chiar în diviziunea noastră sunt grupuri de populație la care ajungem cu greu. În ultimul timp, un număr tot mai mare de proiecte au fost lansate pentru a duce Evanghelia la concetățenii noștri musulmani. Au fost și proiecte misionare pentru persoanele cu dizabilități. Astfel, în România s-a înființat un centru pentru asemenea persoane.

Dragi prieteni, mă rog să putem trăi apropierea de Dumnezeu în această Săptămână de Rugăciune. Fie ca experiențele pe care ni le vom împărtăși unii altora să ne încurajeze să ne încredem în Dumnezeu în orice situație din viață și să trăim pentru slava Sa.

În încheiere, doresc să citez cuvintele apostolului Pavel din Efeseni 3:14-21: „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă înțăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea, și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”

Uniți în aceeași credință,
Norbert Zens

NORBERT ZENS ESTE TREZORIERUL DIVIZIUNII
INTER-EUROPENE CU SEDIUL LA BERNA, ELVEȚIA

Așteaptă-L! Mărturisește-L! Implică-te!

Evenimentul de anul acesta va debuta vineri dimineață cu seminare de mare interes pe teme de business, familie, spiritualitate și educație, susținute de vorbitori de marcă. Vineri seara vom asculta experiențe misionare din cadrul celor 31 de proiecte finanțate de asociație anul acesta. Sâmbătă dimineața, pe lângă experiențele inspiratoare din anul 2015, vor fi anunțate proiectele propuse pentru finanțare în anul 2016. În toate aceste ocazii, Cuvântul lui Dumnezeu va fi rostit de invitatul special, pastorul Wintley A. Phipps.

Sâmbătă seara va avea loc concertul festiv susținut de Wintley A. Phipps – solist de renume, pastor, speaker motivațional și activist pentru educație. Phipps este fondatorul, președintele și directorul executiv al U.S. Dream Academy, Inc., un program național after-school care oferă copiilor viziunea, abilitățile și resursele necesare pentru a-și construi o viață productivă și împlinită, într-un mediu sigur și motivator. Acest program se adresează copiilor cu rezultate slabe la învățătură și celor cu părinți privați de libertate.

Pentru această activitate, a primit numeroase distincții și premii atât din partea statului american, cât și din partea multor organizații de renume.

WINTLEY PHIPPS

W. Phipps a fost vorbitor principal și solist la numeroase evenimente notabile, peste tot în lume. În 2009 și 2013 a avut privilegiul să fie invitat ca solist la Serviciul Religios Inaugural Prezidențial al președintelui Barack Obama, la Catedrala Națională din Washington. A cântat, la evenimente oficiale, pentru președinții Statelor Unite ale Americii – Jimmy Carter, Ronald Reagan, George H. W. Bush, William Jefferson Clinton, George W. Bush – și pentru Nelson Mandela, președintele Africii de Sud. Oprah Winfrey l-a selectat pentru a pregăti coloana muzicală a filmului documentar de lung metraj „9/11”, care prezintă evenimentul tragic din New York. Phipps a cântat la ceremoniile Congresului de Decernare a Medaliei de Aur, la Casa Albă, pentru Maica Tereza, din Calcutta, la evenimentul de televiziune dedicat memoriei lui Martin Luther King Jr., la Parlamentul European din Bruxelles, la Vatican, pentru papa Ioan Paul al II-lea, și în multe alte ocazii memorabile.

Vă așteptăm la Convenția Națională ASi România din **6-7 noiembrie 2015**, care se va desfășura la **Sângiorgiu de Mureș**, la Centrul de Evenimente RAB.

Prezența dumneavoastră la acest eveniment este importantă pentru noi!

Detalii și înscriere

Telefon: 0746 25 93 94

E-mail: office@asiromania.ro

www.asiromania.ro/conventie